

(A-30 oldal)

DR BICZÓ LÁSZLÓ ÜGYVÉD IRODAJA

* 70/386-4780 * 1/614-0261 * f.: 1/614-0273 *

ATTORNEY AT LAW

* drbiczo.laszlo@gmail.com *

FŐVÁROSI TÖRVÉNYSZÉK 41.

FŐLAPJÁTSZÁMSZÁM KEZDŐIRATON

Erkezett: 2017-05-30

PÉLDÁNY: 1 N

MELLÉKLET: KÖZTÖK

FŐLAPJÁTSZÁMSZÁM: tárgyi: Alkotmányjogi panasz

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

B u d a p e s t

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG

Ügyszám: IV/1401-0/2017

Erkezett: 2017 JÚN 29.

Példány: 3 Kezelőiroda: FővTvszk., 15.B.1337/2014/35.

Melléklet: 3x3 db

- Abtv.27.§ a) -
űsz: Kúria, Bfv.II.1738/2016/9.
Föv. Ítéltábla, Bf.190/2015/34.

A dr. Biczó László ügyvéd (1027. Budapest, Frankel Leó u. 9., fsz. 20.) által leadott

elítelttel szemben a Fővárosi Törvényszék 15.B.1337/2014/35. sorszám alatt hozott elsőfokú, majd a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság, 5.Bf.190/2015/34. sorszám alatti továbbá a Kúria Bfv.II.1738/2016/9. srsz. alatti, 2017. március hó 08. napján felülvizsgálati eljárásban hozott és 2017. április hó 05. napján kézbesített végzése, a folyamatban volt büntetőeljárásban, a jogorvoslati lehetőségek teljes kimerítése után, az első és másodfokú határozattal, és felülvizsgálattal lezárt bírói döntésekkel szemben, 2011. évi CLI. tv. 27. § a) pontja alapján az alábbi

alkotmányjogi panaszt

terjesztem elő. A hivatkozott ügyben lefolytatott eljárás és bírói döntések ellentétesek az Alaptörvénnyel, ennek alapján, indítványozom, hogy

az Abtv. 27. § a) b) pontjai alapján az Alkotmánybíróság állapítsa meg, hogy a Fővárosi Törvényszék 15.B.1337/2014/35. sorszám alatt, 2015. április hó 24. napján hozott elsőfokú, majd a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság, 5.Bf.190/2015/34. sorszám alatt, 2016. április hó 15. napján hozott, valamint a Kúria Bfv.II.1738/2016/9. srsz. alatti, 2017. március hó 08. napján kelt felülvizsgálati eljárásban, tanácsülésen (nyilvános ülés mellőzésével) hozott végzése alaptörvényellenes, az a

/I.a; I.b; I.c/ TISZTESSÉGES ELJÁRÁSHOZ VALÓ JOG az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében rögzített, *független és pártatlan bíróhoz, tisztességes eljáráshoz való jog*, az Alaptörvény XXVIII. Cikk (7) bekezdése szerinti *jogorvoslatihoz való jog (Be. 373. §)* általános egyenlőségi jog, továbbá az Alaptörvény B) Cikk (1) bekezdés, T Cikk (3) bekezdés, az Alaptörvény XV. Cikk (2) bekezdésébe, valamint az Emberi Jogok, és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 04. napján Rómában kelt Egyezményt implikáló 1993. évi XXXI. törvény 6. Cikk. 1. bekezdés, valamint a 14. Cikkbe ütköznek megsértésével jött létre, ezzel ellentétes, indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait sérti.

Hivatkozott **/I.-b / (2) /** alapján indítványozom továbbá, hogy az Alkotmánybíróság, a Kúria **Bkv. 1-es állásfoglalás /C.III.2. a) és b) pontját semmisítse meg** az ítéletekben megjelenő bírói indokolási kötelezettséget szűkítő értelmezését illetően, továbbá mondja ki, **Alkotmányos követelmény**

fennálltát a büntető-ítéletekben, akképpen, hogy a büntetőjogi felelősséget elbíráló határozat indokokolása, ne csak a büntetőjogi főkérdésre, hanem a jogi indokolásra, és a büntetés kiszabására is kellő mélységben ki kell, hogy terjedjen, az a címzett számára is érthető kell, hogy legyen, hogy mindezek a tisztességes eljárás egyik alapját képezik, azok megsértése abszolút hatályon kívül helyezési ok.

/II./ ÁLTALÁNOS EGYENLŐSÉGI JOG valamint a TISZTESSÉGES ELJÁRÁSHOZ VALÓ JOG megsértése miatt, a felülvizsgálati eljárásban Alaptörvény-ellenes jogszabály (Be. 424. § (1) bek.) került alkalmazásra, ezzel sérültek az indítványozó Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdésében rögzített, *tisztességes eljáráshoz való joga*, az Alaptörvény XV. Cikk (2) bekezdése szerinti általános egyenlőségi joga, továbbá az Alaptörvény B) Cikk (1) bekezdés, T Cikk (3) bekezdés, valamint az Emberi Jogok, és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 04. napján Rómában kelt Egyezményt implikáló 1993. évi XXXI. törvény 6. Cikk. 1. bekezdés, valamint a 14. Cikk rendelkezései, a Kúria felülvizsgálati döntése ennek megsértésével jött létre, ezzel ellentétes, indítványozó Alaptörvényben biztosított jogait sérti.

Utóbbi /II. pont/ alapján indítványozom továbbá, hogy az Alkotmánybíróság, a Be. 424. § (1) bekezdésének **„kivéve, ha az ügyész a terhelt terhére nyújtott be felülvizsgálati indítványt, ebben az esetben az indítványról nyilvános ülésen határoz”** rendelkezés vonatkozásában állapítsa meg, hogy az Alaptörvény-ellenes, az általános egyenlőségi jog, a diszkrimináció tilalmába és a tisztességes eljáráshoz való jog klauzúlijába ütközik, ami miatt azt semmisítse meg, és hívja fel az Országgyűlést az Alaptörvénynek megfelelő jogalkotási kötelezettségének teljesítésére.

*

Indítványozom, hogy az Alkotmánybíróság, a Fővárosi Törvényszék 15.B.1337/2014/35. sorszám alatt, 2015. április hó 24. napján hozott elsőfokú, majd a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság, 5.Bf.190/2015/34. sorszám alatt, 2016. április hó 15. napján hozott, valamint a Kúria Bfv.II.1738/2016/9. srsz. alatti, 2017. március hó 08. alatti határozatait, illetve az alapul fekvő eljárásokat a kifejtettekben követően helyezze hatályon kívül, és utasítsa a bíróságot új eljárás lefolytatására, és új, a jogszabályoknak megfelelő határozat meghozatalára.

A Be. 429/B.§ (1) bekezdése alapján, indítványozom, hogy az ügyben eljáró elsőfokú bíróság a jogerős ügydöntő határozat végrehajtását az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig függesse fel, illetve a büntetés végrehajtását szakítsa félbe.

Amennyiben az elsőfokú bíróság a fenti kérelmet elutasítja, úgy indítványozom, hogy az Alkotmánybíróság, a Be. 429/C.§ az ügyben eljáró elsőfokú bíróságot hívja fel a jogerős ügydöntő határozat végrehajtásának az Alkotmánybíróság eljárásának befejezéséig történő felfüggesztésére.

Indokolás

Az ügyben született bírói döntések az indítványozó Alaptörvényben rögzített jogainak súlyos megsértésével jöttek létre, mind a bírói döntések, mind részben az azok alapját képező jogszabályok az alábbiak szerint ellentétesek az Alaptörvénnyel az alábbiakban kifejtettek szerint.

Az ügy rövid lényege szerint a [REDACTED] 2011-ben, az EU által finanszírozott több milliárd Ft értékű támogatásra pályázott (logisztikai központ), amelyet

az NFÜ ír ki, és bírál el. A cég a támogatást elnyeri 2011.05.16.-án, azt az NFÜ támogathatóvá nyilvánítja 737 millió Ft-ot ítél meg számára mint vissza nem térítendő támogatást. [REDACTED] megköti 2011.11.18. napján a támogatási szerződést az NFÜ-vel, annak ellenére, hogy [REDACTED] gondolja, hogy a beruházás nem megvalósítható. (A pályázati anyagot, a megvalósíthatósági tanulmányt [REDACTED] nyújtja be, ő győzi meg az államot képviselő NFÜ-t arról, hogy a céget, a projektet érdemes támogatni a pályázat okirati háttérét teljese egészében ő intézi, ekkor [REDACTED] semmilyen értelemben, sem a vád, sem az ítélet, szintjén, sem a valóságban a tényállásban nem jelenik meg.

Ennek keretében [REDACTED] benyújtja, becsatolja az NFÜ-höz az a) pályázati anyagot, b) hiánypótlásokat, c) megvalósíthatósági tervet d) ő köti meg a támogatási szerződést, e) ő ítéli meg úgy, hogy a projekt az ő részéről nem kivitelezhető. /ld: c) ↔ e)/ teszi ezt a pályázati eljárás mintegy 1 (egy) éve alatt.

Fentieket követően – vélhetően főképp az e) pont okán - időközben a cég értékesítéséről dönt, ekkor kerül a képbe [REDACTED] immáron közvetlenül az előleg kiutalása előtt, akkor, amikor már semmit nem kell a pályázat elnyeréséhez egyebekben igazolni, csatolni, benyújtani, tenni, hisz a cég ekkor már TÁMOGATOTTÁ VAN NYILVÁNÍTVÁ. A céget [REDACTED] értékesíti [REDACTED] terhelt számára 2011.12.29. napjával.

A beruházás komplex jellegére figyelemmel, hisz az ilyen projekteket rendszerint nem egy cég valósítja meg, más cégek is be bekapcsolódnak a kivitelezésbe, 2012.01.09. napján a [REDACTED] ennek érdekében közjegyzői okirathatban, készfizető kezességet vállal 300 millió Ft erejéig, majd 2012.01.24. napján üzletrész átruházási szerződéssel résztulajdonos lesz a cégben. Az erre vonatkozó okiratokat nem [REDACTED] hanem a [REDACTED] csatolja be az NFÜ-nek. A tényállás és a bizonyítás nem tartalmaz adatot arra nézve, hogy akár a készfizető kezességgel, akár a tényleges kivitelezéssel, annak hiányával kapcsolatban bármifajta egyeztetés lett volna [REDACTED] között.

A fentieket követően 2012.02.24. napján a cég számlájára, – bármifajta plusz okirat csatolás, stb. nélkül – átutalásra kerül az NFÜ részéről 221 millió Ft. Ezt követően, mivel a [REDACTED] vállalja, hogy képes a beruházást egyedül is megvalósítani, s erre szándékát [REDACTED] az NFÜ-vel is közli. Ezek után a céget a futó projekttel, a kizárólagos kivitelezés, a majdani teljes beruházás vissza nem térítendő támogatása reményében, és annak profitjától vezérelten a [REDACTED] megveszi [REDACTED] (formálisan ingyen átvette, valójában a már kiutalt 100 millió Ft ellenében vásárolta meg [REDACTED] 2012.03.28. napján.

A [REDACTED] a beruházást nem végezte el valójában (a II. vp. Illetve az ítélet tényállása ezt foglaltja magába). Ez alatt [REDACTED] rendelkezése alatt álló összegekből különböző utalásokat végzett – köztük a [REDACTED] 20 millió Ft-ot a kivitelezésre – majd amikor rájött, hogy a beruházások nem zajlanak, kétségbeesetten igyekezett a következményeket enyhíteni, az eljárás során utóbb 100.000.000.- (egyszázmillió Ft-ot) az államnak vissza is fizetett igazoltan.

Utóbb 2013.-ban [REDACTED] újra „visszavette” a projektet.

*

II. A TISZTESSÉGES ELJÁRÁSHOZ VALÓ JOG SÉRELME

Az alaptörvény XXVIII. Cikk(1) bekezdése alapján a terhelt az eljárás minden szakaszában megilleti a **tisztességes eljáráshoz való jog**.

„A tisztességes eljáráshoz való jogra vonatkozó alkotmánybírói gyakorlatot összegző 14/2004. (V. 7.) AB határozata megállapította, hogy „a tisztességes eljáráshoz való jog abszolút jog, amellyel szemben nem létezik mérlegelhető más alapvető jog vagy alkotmányos cél, mert már maga is mérlegelés eredménye. A büntetőeljárás szempontjából ezek a tételek a büntető igazságszolgáltatás történeti rendszereinek felhalmozódott tapasztalatán alapulnak. Eszerint: az igazság feltárásának az a legmegfelelőbb módja, ha az ítélezésben független és pártatlan bíróság nyilvános tárgyaláson, a bizonyítás tekintetében egyenlő jogokkal résztvevő felek aktív közreműködésével lefolytatott eljárás eredményeként, közvetlen észlelése útján szerzett bizonyítékok szabad mérlegelésével állapítja meg a büntető felelősségre vonás eldöntéséhez szükséges tényeket” (ABH 2004, 241, 266.). /11/2007. (III.7.) Ab hat.

Jelen ügyben a tisztességes eljáráshoz való jog a bíróságok alaptörvény-ellenes módon való jogalkalmazása révén az alábbiakban nevesített egyedi esetek szerint vezettek alaptörvény-ellenes bírói döntésekhez.

I. - A/ TISZTESSÉGES ELJÁRÁSHOZ VALÓ JOG MEGSÉRTÉSE

TÖRVÉNYES VÁD HIÁNYA, továbbá A VÉDELEMHEZ VALÓ JOG MEGSÉRTÉSE

Az alaptörvénybeli sérelem lényege, hogy a bíróságok törvényes vád hiányában jártak el, mai napig nem került rögzítésre, hogy az indítványozó konkrétan milyen egyértelmű, pontosan körülírható magatartással (tér, idő cselekmény, magatartásforma) követte el a bűncselekményt, azaz, hogy a költségvetési csaláshoz megkívánt megtévesztés, mely konkrét térben és időben beazonosítható terheltti magatartással valósult meg.

/a./ Az I. r vádlott pontosan körülírt, büntetőtörvénybe ütköző cselekménye nem állapítható meg, sem a vádból, sem az első, sem a másodfokú határozatokból, nem derül ki, hogy a vádlott „lehívás tekintetében/érdekében” milyen megtévesztő, a külvilágban megjelenő magatartást, hol, és milyen körülmények között valósított meg, milyen okiratot, mikor, hol, kinek csatolt be, mindemellett ilyen valójában sem történt. Vélhetően ennek következtében ugyanakkor az elsőfokú és a másodfokú bíróság is a vádon túlterjeszkedni kényszerült, a vádban nem is szereplő személyi körre és cselekményre szélesítette ki fokozatosan és folyamatosan a büntetendő magatartás fogalmát jogszabálysértő módon. Ezen két ok a törvényes vád hiányában való büntetőjogi felelősség megállapítását, következképpen a tisztességes eljáráshoz való alapjog sérelmét eredményezte, amint az az alábbiakban részletesen kifejtésre kerül. (Alaptörvény XXVIII. cikk. (1) bek.)

/b./ Ehhez kapcsolódik, hogy a terhelt mivel sem a vádban, sem a bírósági határozatokban nem szerepelt

konkrét elkövetési cselekmény, ezért arra(?) védekezni sem volt módja, hisz, ha nem tudja, hogy konkrétan mely magatartásával követte el a cselekményt, milyen védekezést terjeszthetett volna elő? (Alaptörvény XXVIII. cikk. (3) bek.).

*

I/A. A tisztességes eljárás sérelme a törvényes vád hiányában való eljárás okán

Az alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdése alapján: *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.* Ezzel azonos módon rendelkezik az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata (6.Cikk, 1.), illetve a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya (14.Cikk, 1.), a bírói és a nemzetközi jogi gyakorlat is egységes abban, hogy a tisztességes eljárás alapja az, hogy világosan és egyértelműen lehessen tudni az eljárás során, hogy pontosan mi az a cselekmény ami miatt eljárás van valakivel szemben folyamatban, illetve mi az a jogellenes és büntetendő cselekmény ami miatt a büntetőjogi felelőssége megállapításra kerül.

*

I/A - (1). A tisztességes eljárás sérelme a törvényes vád hiányában való eljárás okán a Kúria eljárásának és határozatának szemszögéből

A Kúria felülvizsgálati határozatában, a 6. old. (34) bek.-től, a 9.old. (58) bek-ig, mintegy 3 oldalon, és 24 bekezdésen át igen részletesen foglalkozik a törvényes vád kérdéskörével. Ennek szerkezete akképpen épül fel, hogy kifejti, téves a védői álláspont, mivel tényszerűen a „pontosan körülírt” büntető törvénykönyvbe ütköző cselekmény (Be. 2. § (2) bek) álláspontja szerint tényszerűen megtalálható a vádban és az azt „szó szerint átvevő” ítéletben is. A (41)-(46) bekezdésekben le is írja az álláspontja szerinti releváns tényállást, amely Barcsák Róbert I.r. vádlott magatartását 2 /kettő/ mondatban tartalmazza **absztrakt módon, konkrétum nélkül, időpont, hely megjelölése nélkül**: egyrészt, hogy **a) megvalósítási szándékát illetően megtévesztette az előleget utaló szervezetet (45) - /Hol, milyen magatartásával?/, illetve b) hogy 2012. március hó 28-án eladta üzletrészét (46)/, ez nem lehet tényállási eleme a költségvetési csalási cselekménynek, maximum utalhat a szándékra/.**

A fő hiba a Kúria határozatában, hogy bár formálisan és látszólag a törvényes vádra kíván érvelni, valójában a bűnösségre érvel. Jelen védői hivatkozás azt kívánja igazolni, hogy egyrészt a kettő két alapvetően különböző és relevanciájú pontja az ítélezésnek, azok egymással nem moshatók össze. Másrészt, hogy a törvényes vádra, ami jelen esetben az alaptörvénysértés okán jelentőséggel bír, nem tudott magyarázatot adni a Kúria sem, annak artikulálására objektív okok miatt nem volt képes.

„pontosan körülírt” cselekményének igazolásképpen a törvényes váddal kapcsolatban a Kúria az alábbi mondatokat fejti ki, /kiemelések a védelem által/:

- *I - (...) szó szerint megegyezik az ítéleti tényállással, tehát tartalmaz időpontokat, időszakokat. A cselekménysor pontosan körülírt, az időszak, amikor minderre sor került, behatárolható(...) - (38)*

- A pontosan körülírt cselekményre vonatkozó törvényes vádat megalapozó körülményhez nem elegendő „*behatárolni*” a bűncselekmény elkövetési idejét. Ez csak egy hozzávetőleges, bizonytalan jelentést hordozhat szükségképpen magában. Egy konkrét csalási cselekménynél hozzávetőleges időpontot megadni tisztességtelen terhelti helyzetet eredményez. Épp ettől határolható el, a törvényben kifejezetten rögzített „pontosan körülírt” meghatározás, ami a törvényes vád tisztességes, alaptörvényben védett időpontjának is alapja, ami egy konkrét időpontot kíván meg amikor a magatartás(?) beazonosíthatóan megvalósult. A „pontosan körülírt” cselekmény nem „körülírt” cselekmény, a distinkció a „pontosan” szón van, azaz nem ad lehetőséget többes értelmezésre, több időpont, helyszín, ad absurdum cselekményből való eshetőleges és hipotetikus szelektálásra, hanem csak egyfajta, pontos megoldásra vezethet annak értelmezése.
- II „*A tényállásban ugyanis – közvetett módon ugyan de – benne van, hogy a terhelt volt az aki a [REDACTED] készíető kezességét vállaló nyilatkozatát tartalmazó közjegyzői okiratot az NFÜ-nek beadta.*” - (47)
 - a) → A pontosan körülírt cselekményre vonatkozó törvényes vádat megalapozó körülményhez önmagában sem elegendő „*közvetett módon*” tartalmazni a konkrét, pontosan körülírt vádlotti magatartást. A vádlott alapvető, alaptörvényben védett garanciális jogait kiforgatva értelmezni nem lehet, hisz az parttalanná tenné a jogértelmezést. Ebben az esetben a jogszabály nem úgy fogalmazna, hogy „pontosan körülírt” a törvényes vád követelménye, hanem úgy, hogy: „*elegendő a cselekményt közvetetten, hozzávetőlegesen tartalmaznia*” a vádbeli tényállásnak. A „pontosan körülírt” cselekmény pontosan körülírt, és nem „közvetetten”; *hozzávetőlegesen: utalóan; mögöttesen; kikövetkeztethetően; stb.* – körülírt cselekményt jelent. Egyértelműen, és közvetlenül beazonosíthatóan kell ezt a vádnak tartalmaznia, abban azt meghatározni, hisz csak ez felel meg a pontosság és a tisztességes eljárás alapvető követelményének. Ennek hiánya, értelemszerűen és szükségképpen az egész vádon alapuló, azon fekvő eljárást jogellenessé, az indítványozó terhelt jogait súlyosan korlátozóvá teszi. A büntetőeljárás és a bűnösség a hatályos jogrendszerben a vádon alapul.
 - b) → Fentiekén túl, *TÉVES ÉS IRATELLENES* a Kúria hivatkozott megállapítása, miszerint a terhelt lett volna az, aki „beadta” az NFÜ-nek a közjegyzői okiratot. A vád, az ítéleti tényállás ilyet nem tartalmaz. **A Kúriának nincs hatásköre arra, hogy utóbb kiegészítse a vádirat hiányzó tényeit. A Kúria nem a vád szerkesztője.** A vád tényállása – következőképpen a törvényes vád – annak benyújtásától a Be. 310. § szerinti elsőfokú bíróság határozathozatal céljából tartott tanácsüléséig szerkeszthető (módosítható, kiterjeszthető). Erre jogosultsággal pedig ráadásul csak egy speciális személyi kör, a vádhatóság rendelkezik hatáskörrel, a bíróság nem, a Kúria bizonyosan nem. A fenti Be. 310. § -re utaló ítélethozatal céljából tartott tanácsülést követően pedig ez már ez objektív értelemben sem tehető meg. Ekkortól senki, sem az ügyész, sem a bíróság, különösen a Kúria nem tehet ehhez hozzá, vagy vehet el belőle. Ha abban törvényes vádat érintő hiányosság van, pusztán annak jogkövetkezményeit – **a megszüntetést** – alkalmazhatja a bíróság, ami pedig

egyértelmű a Be.-ben → a törvényes vád hiányában hozott határozatot meg kell szüntetni /Be. 332. § (1) bek. d) pont/. Amit a Kúria állít, hogy [REDACTED] bármit bárhova beadott volna, ez semmivel nem támasztható alá, ilyen adat, tény, magatartás egész egyszerűen nem került szóba sem az eljárásban soha sehol, annak bizonyítására még érintőlegesen sem került sor, ez legelőször(!) az LÜ Kúriához írt felülvizsgálati átiratában jelent meg mint „motívum”, azonban ott sem került megjelölésre semmilyen módon, hogy ezt az LÜ, mely bizonyítékra alapozza. Hangsúlyozva, hogy utóbbi nem a törvényes vád, hanem már a bűnösség kategóriájába tartozik, ettől függetlenül önmagában igazolja, és bizonyítja, hogy az indítványozó terhelt tisztességes eljáráshoz való alapjoga súlyosan sérült. Ugyanis, nem, hogy az erre hivatkozó bűnösségre tényszerűen nincs bizonyíték, - de mivel ez soha korábban nem került megnevezésre sem az eljárásban, ezért értelemszerűen, még ha lenne is bizonyíték erre, akkor is a tisztességes eljárást súlyosan sértené, hogy nem volt erre törvényes vád, hiszen ez nevesítve, konkrétan, és pontosan meghatározva, térben időben beazonosítható módon nem jelenik meg a vádban. Ez a vád pedig emiatt nem törvényes. Ez alapján a bíróságok törvényes vád nélkül jártak el az ügyben.

- c) → Tényszerűen ezzel szemben ugyanakkor azt tartalmazza a vád, hogy (A) „*kapcsolatba lépett*” [REDACTED] I. r vádlott [REDACTED] II. r vádlottal/V.3.o. (6)/, valamint (B), hogy a [REDACTED] *tezséget* vállalt. /ld. ít.7.o.(2)/

Egyetlenegy szó nem esik arról, hogy [REDACTED] bármilyen iratot bárhova becsatolt volna, következésképpen ilyennek sem ideje, sem helye nem szerepel sem a vádban, sem az ítélet tényállásában. Ha pedig elkövetési magatartás sincs, sem annak ideje, sem annak helye nem került megjelölésre, pontosan körülírt cselekmény, törvényes vád sincs.

Függetlenül attól, hogy ugyan már kívül esik a törvényes vád fogalmán, de fontos leszögezni, hogy egyébiránt az sem szerepel sem a vádban, sem máshol, hogy [REDACTED] [REDACTED] bármit is be kellett volna bármikor csatolnia, tennie az utaláshoz/lehíváshoz. Ettől szintén különbözik, hogy önmagában, az, hogy „*kapcsolatba*”(?) lépett [REDACTED] vagy [REDACTED] az I. r még szintén nem nyújt alapot törvényes vádra való következtetésre, hiszen ez szintén távol van a „*pontos*” cselekmény meghatározásától. Milyen tartalma van ennek a „*kapcsolatba lépésnek*”? Más lenne a helyzet, ha azt tartalmazná a vád, hogy pl: „*rávette arra, hogy ... stb.*”, ; „*tudomással bírt arról, hogy...*” amelyek bár önmagukban szintén nem pontosak, a tartalom, a tér, idő részletezése nélkül de nem szabad elfelejteni, hogy jelen esetben még erre sincs utalás(!) sem.

- III „*Megjegyzi a Kúria, hogy a közjegyzői okirat személyes beadása megállapításának hiányában is megvalósult volna a költségvetési csalás cselekménye mégpedig a tévedésben tartással.*” - (48)
- a) → A fenti mondat a védelem álláspontja szerint egyértelműen arra utal, hogy a Kúria számára is nyilvánvaló volt, hogy a jelenlegi állapottal nincs törvényes vád az

ügyben.

Vélhetőleg épp ezért látja szükségét, hogy kiemelje, a törvényes vádhoz végül is elegendő lehet a „közvetett módon benne van” formula, vélhetően szintén ezért igyekeznek újabb és újabb érveket találni a törvényes vád fennálltának igazolására. A Kúria számára is egyértelmű, hogy [REDACTED] sem személyesen, sem máshogy, semmilyen olyan „iratot” sehova nem csatolt be, amelyet neki a vádhatóság először az LÜ átiratban igyekeznek tulajdonítani.

Ugyan mi szükség volna további hipotetikus elvi jogi okfejtéseket bevinni az érvelésbe, ha arra nem volna szükség? Ha az világos volna a törvényes vád, a terhelt konkrét és egyértelmű, pontosan körülírt cselekménye, akkor erre nyilván nem volna szükség. Mégis, ebből a mondatból az is jól látható, hogy minekutána a Kúria maga is szembesül azzal a súlyos hiánnyal, hogy tényszerűen hiányzik a terhelt elkövetési magatartása a vádból, ezért jogellenes módon, a felülvizsgálati hatáskörbe abszolút nem illeszthető elsőfokú bizonyítékok újra mérlegelésébe és értékelésébe kezd, aggályos hipotézisek felállítása mellett. Ráadásul ez a Kúriai tilos elsőfok hatáskört elvonó hipotetikus bizonyíték újraértékelése olyan ellentmondásos, hogy a bizonyítani kívánttal igyekeznek bizonyítani a bizonyítatlant, tényként tételezve azt. A védelmi támadás épp a megtévesztési cselekmény hiányát róta fel a felülvizsgálatban, épp ez hiányzik az eljárásban. A felülvizsgálati eljárásban is sérelmezett védői érv épp az volt, hogy hiányzik a megtévesztésre utaló konkrét terhelti magatartás meghatározása a vádból. A Kúria által a törvényes vád fennálltát igazolni „tévedésben tartásra” utaló érv, valójában az esetleges a bűnösség eredménye, lehet csak, nem pedig az eljárás törvényes vádbeli alapja.

Ismét hangsúlyozandó, hogy bár a Kúria törvényes vádat ↔ és bűnösséget itt ismét összemossa, ugyanakkor a vádlotti, még a tényállásban sem szereplő megtévesztési cselekményből (*hiszen nem tudjuk milyen konkrét magatartásban nyilvánult ez meg, a Kúria sem tudja ezt megmondani*) nem vezethető le logikailag sem az, hogy erre utaló magatartás nélkül is tévedésben tartotta a vádlott az előleg nyújtót. Mivel? Mely magatartásával?

(A védelem jelen beadványban a törvényes vád tisztességes eljárást sértő hiányossága miatt indítványozza az AB azt megállapító, és a megsemmisítést kimondó jogi aktusát. A Kúria viszont ezen a ponton már a bűnösség érdemi kérdéskörébe megy bele, úgy, hogy kimondva a törvényes vád témakörére hivatkozik. Ezen okból erre mindössze annyiban kívánok reagálni, hogy a pályázat **támogathatóvá nyilvánítását – annak tudatában, hogy az nem kivitelezhető(!)** – nem a vádlott, hanem a [REDACTED] eszközölte ki 2011 év folyamán. Ő volt az, aki rávette az NFU-t arra, hogy nyilvánítsa támogathatóvá a projektet, Ő volt az, aki megkötötte a támogatási szerződést. Ekkor a vádlott nem szerepelt a tényállásban. Utóbb pedig a vádlott úgy adta tovább a [REDACTED] -ek a projektet ([REDACTED] -nek), hogy annak cége lett volna köteles azt megvalósítani. Egyáltalán nem lett bizonyítva az eljárás során, hogy a vádlott tudta volna, hogy nem lesz megvalósítva a projekt. Ő nem akarta megvalósítani, de ez nem azonos azzal hogy más sem,

sohasem valósította volna meg. Még kevésbé áll rendelkezésre olyan adat, hogy bárkinnek a személyéhez kapcsolódott volna a megvalósítás, ugyanakkor a vád és az ítélet is cégekről beszél, amelyek önálló jogi entitások. A gyakorlatban és a valóságban, cégek, alvállalkozók láncolata révén valósul meg tipikusan, és normálisan egy nagyberuházásos projekt. Ilyen esetekben a legutolsó láncszem, a megvalósító könnyen lehet, hogy a támogatási összeg töredékéért fogja elvégezni a munkát s ebben önmagában semmi jogellenes nincs. Ekkor a támogatási összeg a közvetett résztvevőkre vonatkozóan olyan profittként realizálódik, ami abban ölt testet, hogy megtalálták azt a leghatékonyabb alsóbb kivitelezőt, aki gazdaságosabban tudja kivitelezni a tervet, mint ők, s ekkor a nyereség értelemszerűen a láncolatban előtte lévónél pluszban fog jelentkezni. Ez a végeredmény szempontjából nem csak, hogy nem jogellenes, de gazdasági hatékonyság szempontjából sokkal inkább hasznos.

Nem tekinthető épp ezért fairnek, I. r vádlott fentiek fényében az eljárás folyamán, mindvégig ebben az értelemben hangoztatott és vállalt, azon nyilatkozatát, miszerint „nem is akarta megvalósítani a projektet”, azon többlettényállási elem csúsztatása és tudatos kihagyása nélkül terhére értelmezni, hogy de **ugyanakkor alappal bízott abban, hogy a rendelkezésre álló csökkentett összegből [REDACTED] I. r illetve a [REDACTED] genis meg fogja valósítani a projektet**. Utóbbi körülményei ráadásul a II. vp., és tényállás, a TIGY és TASZ adatok alapján igen jól rekonstruálható, de ezek nélkül sem adna a Be. 4. § (2) bekezdése más értelmezést. A TIGY és TASZ adatok alapján azonban kiderül, hogy döbbsent meg azon [REDACTED] [REDACTED] hogy a [REDACTED] [REDACTED] emmit nem csinált vállalása helyett, s miképpen, milyen életszerűen kétségbeesve igyekezett ennek következményeit enyhíteni. Az I. r nem tudta, hogy lehallgatják, ugyan miért játszott volna el a döbbsentet és kétségbeesést, ami igazolja, hogy őt is megtévesztette a [REDACTED] illetve, hogy abban a hiszemben volt, hogy a projektet megvalósítják? Ezt a bíróságok nem a tényeknek megfelelően vizsgálták és vették figyelembe.

Fentiek kifejtésére azért volt szükség, hogy jól látható legyen, a Kúria azon hatáskörét túllépő – a vádlott bűnösségét megalapozó - érve, miszerint a vádlotti nyilatkozat, hogy: „nem is akarta megvalósítani a projektet”, nem áll összhangban a rendelkezésre álló adatokkal, a hivatkozott, az I. r-től kétségtelenül elhangzott mondat, annak kontextusából önkényesen kiragadva került mindannyiszor értelmezésre az eljárás során, úgy, hogy a vádlott bűnösségét részben erre épült. Holott a mondat a fentiek fényében a terheltet mentőként is értelmezhető lett volna. Ettől továbbmenve azonban a védelem álláspontja szerint azt valójában a vádlottra annak fenti kontextusában nem terhelőként, hanem mentőként kellett volna értékelni.)

- IV „[REDACTED] [REDACTED] terhelte tehát azzal fejtett ki megtévesztő magatartást az NFÜ felé, hogy bár egyáltalán nem állt szándékában a pályázati projekt megvalósítása, mégis olyan iratokat csatolt, melyben igazolta önerő meglétét.” - (49)

a) → Ha eltekintünk attól az egyébiránt egyáltalán nem jelentéktelen momentumtól, hogy

a Kúria több helyen igen részletesen /((49);(54);stb;./ fejt ki, hogy az önerő, és a kezesség **nem bír jelentőséggel** a vádlott bűnössége szempontjából, itt ezzel ellentétben erőltetetten ismét azzal kívánja igazolni a törvényes vád (valójában tartalma alapján a bűnösség) meglétét. A Kúria – az LÜ érvelését szó szerint átvéve – „olyan(?) iratok(?)” meglétére hivatkozik, amelyek tartalmát, létezését nem ismerjük. E helyen ismételtén a „pontosan körülírt” cselekmény követelményének nyilvánvalóan **eleget nem tevő** megfogalmazást kell elsőként kiemelni. Mit jelenthet az, hogy „olyan **iratokat**”?/ Miféle iratokra gondolhat a Kúria? S ha gondol valamely iratra, - *igaz a tér és idő, passzív alany benyújtásra vonatkozó pontosan körülírt követelménynek, a törvényes vádnak még ez sem lenne alapja, - akkor miért nem jelöli meg az iratokat konkrétan*, ha már egyszer azt sem a vád, sem az első, sem a másodfokú bíróság nem tette meg. Mik ezek a **konkrét iratok**?

Az „iratok” megjelölés számbavehetetlenül sokrétű, parttalan, nem csak a büntetőjog, de a „jog” világában naívan értelmezhetetlen kategóriát jelöl. Ezen bizonytalan fogalom (*e-irat? Igazolvány; másolat; szerződés; meghatalmazás; kérelem; stb....?*) törvényes vád alapja - „pontosan körülírt” cselekmény(!) - a józan ész szerint is nyilvánvalóan nem lehet.

b) → Fentiekén túl, ráadásul TÉVES és IRATELLENES a Kúria megállapítása e helyen is, hiszen **semmit nem csatolt** [REDACTED]. Ilyet neki soha nem is kellett csatolnia, sem a vád sem az ítélet tényállása err vonatkozó utalást nem tartalmaz, az ő cselekményét illetően, nincs **adat sem** sem az eljárásban, hogy akár csak ilyenre utaló történt volna. Ami csatolásra került /kezességvállalás/ azt valójában a [REDACTED] ([REDACTED] csatolta (*bár igaz itt sem tudjuk mi volt az amit csatolt, hova, és mikor csatolta, amelyek a törvényes vádat még ez esetben is annullálnák*). Márpedig anélkül, hogy a vád vagy az ítéleti tényállás [REDACTED] illetve [REDACTED] bármely cselekményét az I. r vádlott cselekményéhez egyértelmű és konkrét cselekmény leírással hozzá illesztene, anélkül ennek tartalma sem tudható, következésképpen törvényes vád sincs.

- *V „Ebből a szempontból nézve az I. r terhelt bűncselekménye elkövetésének időpontjában, 2012. elején(...)” - (49)*

a) → A Kúria, bár kétségtelen erőfeszítéssel igyekezett megmagyarázni a VÁD érdekében a tény, hogy az, hogy tényszerűen NINCS elkövetési magatartás a vádban, azt miért kell mégis úgy tekinteni, mintha („közvetetten”, „ráutalva”, „mögöttesen”, „behatárolva” stb...) mégis lenne, sajátos módon kissé szervesen illeszkedve közbevet egy eladdig meg nem jelent elkövetési időpont megjelölést is „2012. eleje”. Ez a törvényes vád, „pontosan körülírt” cselekmény követelményének nyilvánvalóan szintén nem felel meg. Mikor van 2012. eleje? Január, február, március, esetleg április, május is belefér még? Ilyen mértékű a vádlott alapvető jogainak sérelmét okozó rosszul értelmezett „nagyvonalúság” nem férhet bele a törvényes vád kategóriájába. A törvény „pontosan körülírt” cselekményt ír elő, a jogalkalmazónak e szerint kell eljárni. Ráadásul van két konkrét időpont a vádban: 2012. január 9.: kezességvállalás [REDACTED] 2012. január 24.üzletrészátruházás

...n. Vajon melyikre gondolt a Kúria? Egyáltalán ezekre gondolt? Vagy más mögöttes, közvetett az olvasó által kitalálható elkövetési magatartásra? Az ilyen szintű bizonytalanság nem csak a törvényes vádat szünteti meg, de a bűncselekmény elkövetési ideje, a hatály szempontjából is meg nem engedett kategóriának tekintendő. /Nem szabad elfelejteni, hogy a vádlott számára kedvezőbb EK Gazdasági érdekeinek megsértése Btk. tényállás épp ekkor szűnik meg, egyáltalán nem mindegy emiatt sem a bűncselekmény elkövetés hatályának „pontosan körülírt” meghatározása./

Fentiek alapján jól látható, hogy a Kúria sem tud megjelölni elkövetési magatartást, pontosan körülírt cselekményt, habár több oldalról igen nagy erőfeszítéssel próbálja ezt „körülírni” oldalakon keresztül.

A konkrét és pontos elkövetési magatartás leírásával, a Kúria (is) adós marad.

Ezen persze nem lehet csodálkozni, hiszen ami nincs, az nincs, objektív tények leírásának hiányában ezt csak „mögöttesen”, „közvetetten”, „utalóan”, különböző erőltetett érveléssel lehet. Mindezzel az a fő baj, hogy az illetén, rossz értelemben vett „nagyvonalú értelmezése” a **törvényes vád alaptörvényben védett garanciális elemeinek nem csak a tisztességes eljárásba vetett társadalmi hitet ássa alá súlyosan, hanem a terhelt jogainak korlátozásával, egyoldalú, aránytalan, és semmivel nem kompenzált előnyt biztosít a vádhatóságnak, a jogbiztonság és a fegyveregyenlőség elvének sérelmét is eredményezve.**

Ráadásul alapvető eljárásjogi kategóriákat mos össze /((törvényes vád ↔ kellékhány), 6.old (35)/ a Kúria. Előbbi a Be. 2. § (2) bek., utóbbi a Be. 268. § (1) bek, 267. § (1) bek.k) pont alatti, egymástól alapvetően különböző jogintézmény, más-más jogkövetkezmennyel. Utóbbira, a kellékhányra a védelem ebben az ügyben egyszer sem hivatkozott. Nehezen magyarázható, miért érezte jelentőségét a Kúria, hogy erre ennek dacára /”kellékhány sem!”/ erre külön is rátérjen? Az is nehezen értelmezhető, hogy ráadásul a két fogalmat a Kúria mintegy szinonimaként használja, mintha nem érezné a jelentős különbséget a kettő között. Az illetén használat nem csak a törvényes vád alaptörvényben védett garanciális súlyát és jelentőségét degradálja a legmagasabb bírói fórum szintjén, hanem azt is mutatja, mennyire nem veszi komolyan a törvényes vád helyét, szerepét, jelentőségét a Kúria a joggyakorlatban általában, holott nem lehet elégszer hangsúlyozni, hogy az a büntetőeljárás, az elítélés figyelmen kívül nem hagyható minimum alapja.

A törvényes vád alaptörvény által védett garanciális súllyal bír a tisztességes eljárás egyik szubsztanciális magja, ezzel szemben a vád kellékhánya, egy nem túl nagy jelentőségű majdhogynem pervezető súlyú jogintézmény. (Mindezen felül sajátos, ahogy a határozatban, a Kúriai gyakorlatára nem jellemző módon szó szerint szövegszerkesztővel áttemelt ismétléseket is találunk, mindkét helyen, a: „A Kúria nem ténybíróság...” kezdettel, hosszú sorokon át... (vö: (52) = (68), szó szerint szövegszerkesztővel átmásolt, bekezdés, vesszőre, hangsúlyra ugyanazon tartalommal. Utóbbi a sablonszerű, tucat jelleg okán, szomorú módon szintén nem erősítőleg hat a legfelsőbb bírói fórum társadalmi legitimitációjára.)

*

I/A - (2). A tisztességes eljárás sérelme a törvényes vád hiányában való eljárás okán a az első és a másodfokú bíróság eljárása és határozatai szemszögéből

A gazdasági jellegű bűncselekmények komplexebb, összetettebb magatartásformákban jelennek meg, a Be. 1. §-ában rögzített, és az LB 90 Bkv. és a Kúria I Bkv.-ben értelmezett törvényes vád hiánya az elítélésben több szempontból jelenik meg az előző pontban foglaltakon felül is.

Nem került meghatározásra sem a vádban, sem az elítélésekben, hogy milyen konkrét, pontosan körülírt büntető törvénykönyvbe ütköző magatartást valósított meg a vádlott, a „*lehívás során*” kitételből ez nem derül ki. /Ezen túl a vádon a bíróság oly formában is túlterjeszkedett, hogy a vádban I. r. elkülönült önállóan tételezett s felelősségre vonást ekképpen indítványozó cselekményt kiterjesztette egy a büntetőjogi felelősség szempontjából kellően nem részletezett „*személyi összefonódásnak*”, nevezett körre, ami a bűncselekmény kontextusában egy üzleti körnek nevezve [REDACTED] és a sértett képviselőjével az NFÜ vezető [REDACTED] kapcsol(ná)ja össze a vádlotti cselekményeket. Utóbbi, a bűncselekmény szempontjából releváns személyi összefonódást az elsőfok még „csak” sugalmazottan bemutatva jeleníti meg ítéletében, de nyilvánvalóan a bűnösséget erre alapozza. Ezt nem részletezve, a konklúziót le nem vonva vizsgálja, alapít erre büntetőjogi felelősséget, óvatosan igyekszik ezt bevonni a bűncselekmény értékelésébe (Ít. 49. old.-52. old).

A másodfok ezen továbbmegy, egyértelműsíti kifejezetten is, kiemelve, hogy ezt tekinti a büntetőjogi értékelés alapjának. Rámutat, hogy a cselekmények nem elkülönítetten értelmezendők, - ahogyan az a vádban szerepel – hanem „*(...)jelen esetben a négy vádlott magatartása szorosan egymásra épül*”. A vádban ez nem így szerepel, ott a cselekmények elkülönítetten jelennek meg, I. r. is, és az II.- IV.r. cselekményei is, ezek összevonása a törvényes vádon való túlterjeszkedésnek, következésképpen a tisztességes eljáráshoz való jog megsértésének minősül.

Ad (1) „Lehívás” (?) – Törvényes vád teljes hiánya: A vád és az ezt szinte teljes szóegyezősével átvevő (*lehívás tekintetében/érdekében*) ítélet, illetve végzés az I. r. vádlott büntetőjogi felelősségének lényegét abban látja, hogy a projekt megvalósításának szándékát illetően a lehívás tekintetében/érdekében I. r. vádlott megtevésztette az előleget utaló szervezetet.

Az alaptörvény XXVIII. Cikk. (1) bekezdésében rögzített tisztességes eljárás egyik alapjának és részleágazásának tekintendő Be. 2. § (2) bek. alapján, törvényes vádnak elengedhetetlen alapeleme a pontosan körülírt büntető törvénykönyvbe ütköző cselekmény leírása. Az ilyen meg nem léte esetén az eljárás tisztességesnek nem tekinthető. A pontosan körülírt cselekmény a kialakult bírói gyakorlat alapján feltételezi a konkrét és egyértelmű hely, idő, mód komponenseket, azaz, hogy mikor, milyen körülmények között milyen magatartást valósított meg az elkövető. Ennek nem csak azért van jelentősége, mert a cselekmény egzakt időpontjához, elkövetési helyéhez, és módjához jelentős jogkövetkezmények kapcsolódnak (pl. hatály, alkalmazandó jog, stb.), hanem azért is, mert enélkül nem is tudhatja a vádlott, pontosan mire is kellene védekeznie, ez a fair tisztességes eljárás, a védelemhez való jog egyik alapvető komponense. /*„A vád tárgyává tett cselekmény leírása akkor pontos, ha a vádló indítványában ismertetett történeti tényállás hiánytalanul tartalmazza a bűncselekmény törvényi tényállási elemeinek megfelelő konkrét tényeket: az elkövetési magatartást, a cselekmény megvalósításának helyét, idejét stb.”* Kúria I.

Bkv. A/1/1./b) pont/.

A törvényes vád cselekményének a külvilágban megnyilvánuló, aktív tevőleges, vagy mulasztásbeli cselekmény minősülhet, jelen esetben csak az előbbi. Tehát az, hogy mit tett, mikor, és milyen körülmények között az I. r vádlott, az nem szerepel sem a vádban, sem az ítéleti tényállásban. (A vádlott megtévesztési szándéka az alanyi oldal, és nem hozza létre a tettet azaz a külvilágban megnyilvánuló cselekményt. Annak előzménye lehet ugyan, de a pénz elköltése, és felvétele csak a cselekmény eredménye ami más bűncselekményre utalhat, de ez önmagában a vádlotti kts. családi cselekményt nem hozza létre. A vádból és az ítéletből épp a tett, az I. r vádlotti cselekmény hiányzik, azaz, hogy az I. r a lehívás érdekében milyen megtévesztő magatartást valósított meg? Ezt elmulasztotta rögzíteni mind a vád, mind a bíróság(ok), vélhetően azért mert arra választ adni maguk sem tudtak. Ennek hiányában elítélni a vádlottat azonban törvénysértő.)

Ad (2) Személyi összefonódás (?) – Vádon túlterjeszkedés okán a törvényes vád hiánya Más szempontú oka a törvényes vád hiányának, hogy az elsőfokú és még messzebb menve a másodfokú bíróság is tovább bővítette a cselekmény tényállását olyan elemekkel, amelyek körében az ügyész nem kívánt felelősségre vonást. Ezen lényeges, épp a büntetőjogi felelősségre vonás érdekében tett tényállás-elem bővülések törvénysértő módon lényegesen terjeszkedtek túl a vádon. A bíróság e tekintetben az ügyész helyett közvádlói jogkört gyakorolt, szükségképpen részrehajlóvá vált, s ezek vezettek az I. r vádlott felelősségének kimondásához, azok nélkül arra nem kerülhetett volna sor. Ez a tényállásbővítés a vádon való túlterjeszkedés okán a törvényes vád hiányában való bírói eljáráshoz, valamint egyszersmind e bővítés meg nem magyarázott mivoltja okán az indokolási kötelezettség igen lényeges megsértéséhez is vezetett.

A védelem által hivatkozott jogellenes bírói tényállásbővítés a vád cselekményeinek **1.) elkülönített**, vagy szorosan összefüggő megítélésére, **2.)** az I. r vádlott és a vádban nem szereplő, de inkrimináltá tett [REDACTED] s [REDACTED] /NFÜ, sértetti képv./ személyi összefonódására, „egy üzleti kör”, **3.)** a [REDACTED] által nyújtott önerőre, valamint a **4.)** A [REDACTED] Kft által nyújtott biztosítakra vonatkozik.

Az I. r vádlott felelősségét a fenti bővítés nélkül megállapítani nem lehetett volna, azaz ez érdemi volt a bűnösség megállapítására lényegesen kihatott ez is a törvényes vád hiányában való ítélet meghozatalához vezetett.

*

Az alábbiakban a törvényes vádat érintő a bíróságok eljárása során felmerülő hivatkozott jogszabálysértő bírói tényállásbővítése kerül bemutatásra, a lényeges elemek kiemelése mellett.

A VÁD TÉNYÁLLÁSA

A vádlott terhére az van róva, hogy a lehívás tekintetében megtévesztette a passzív alanyt (NFÜ → MAG) azzal, hogy nem állt szándékában a projekt megvalósítása, az átutalt összegből **190M/210M Ft-ot(?) saját/más célra fordított**.

A vádiratban a cselekmények (A) külön vádpontban, A/1. cselekményileg és A/2. személyileg is felosztva, elkülönítetten szerepelnek és nem csak szerkezetileg de lényegesen is [REDACTED] [REDACTED] nem kerül semmilyen kontextusban büntetőjogi értékelés alá, felelőségük, szerepük, összefonódási tényezőként nem szerepel (vádhoz kötöttség elve). Ilyen tudati, elkövetői alakzati

oldalt az ügyész nem tett vád tárgyává. (C) A kts család megtévesztéséhez kapcsolódóan, a vád szerint C/1. [redacted] a pályázathoz kapcsolt 368.000.- Ft **önerővel** a [redacted] részéről **nem** rendelkezett. A vád alapján az [redacted] által évekkorábban a pályázathoz eredetileg benyújtott ÖNERŐ-ről fenti NEM-létéről, C/2. [redacted] r vádolt **tudomással nem bírt** (ilyenre vonatkozó adatot a vád nem tartalmaz). Ezen túl, (D) Az ügyész a tárgyalás végén kizárólag egy tekintetben tett érdemi **vádmódosítást**: „Az NFÜ tisztában volt azzal, hogy a [redacted] vagyonelemeinek együttes értéke nem érte el a kezességvállalással biztosítani kívánt támogatási összeget.” Ennek a lényege az, hogy a passzív alany a hivatkozott **biztosíték** elégtelen mivoltjával tisztában volt (azaz **nincs megtévesztés**) /ld. tjvk. vádmódosítás/.

AZ ELSŐFOKÚ ÍTÉLET TÉNYÁLLÁSA

Módosul: a vádolt a **lehívás érdekében** tévesztette meg a passzív alanyt (NFÜ → MAG) azzal, hogy nem állt szándékában a projektet megvalósítása, és az átutalt összegből **190M Ft-ot saját célra fordított**.

Az ítéletben a cselekmények a leírás formai szintjén, látszólag a vádirattal azonos módon továbbra is (A) külön tényállási pontokban szerepelnek, A/1. cselekményileg és A/2. személyileg is felosztva, elkülönítetten. Ugyanakkor az ítélet indoklásában ennek **értelme már megváltozik**, s valójában a tényállás alá tartozó alanyi oldalt illetően már a váddal ellentétesen azon túlterjeszkedve sugalmazva, de egyértelműen tetten érhetően jelenik meg, hogy a vádbeli cselekmények **nem különülnek el**, hanem azok személyileg és cselekményileg is szorosan összefonódnak, abban szoros személyi összefonódás áll fenn, [redacted] → sértetti képviselő(!), passzív alany stb./ Utóbbiakat „**egy üzleti körön belüli**” -nek nevezi az ítéletben /lt.50.old.(2)bek.1.mond./.. Ezáltal a vádiratban nem szereplő személyek kerülnek be az ítélet indoklásába ([redacted] holott **ilyet az ügyész nem tett a vád tárgyává**. Jelentősége kiemelkedő, hiszen a **megtévesztés és a kts. család létrejötte**, és a vádolt büntetőjogi felelőssége **szempontjából** épp a vádban nem szereplő személyek ([redacted] játszanak szerepet, és nem pedig az utólagos eredmény utáni eseményekben érintett II.-IV.r vádlottak. Ezen előzményi személyi összefonódási bizonyítottság nélkül, az I. r vádolt büntetőjogi felelőssége nem merülhet föl.

(B) A vádiratban az ügyész, sem [redacted] sem B/2. a sértett/passzív alany részéről [redacted] hozza be a büntetőjogi felelősség megállapítását célzó vádhatósági körbe, semmilyen kontextusban, **vádkiterjesztés erre nincs**, felelősségük, szerepük nem vizsgálható a bíróság által. (Vádkhoz kötöttség elve, ld. tov: Kúria 1. Bkv. A. I. 3. a) : → „...a vádban nem szereplő személy cselekvősége, **továbbá a vádban le nem írt cselekmény**” nem tekinthető a vád tárgyának, nem vizsgálható.) Ezzel szemben a

- 1 Egyértelműen tetten érhető ez az ítélet több sugalmazó kitételeiben, már a tényállásban is épp a pályázat kapcsán rögzítésre kerül, látszólag funkciótlannal, hogy [redacted] sértetti képvis./passzív alany) „régi jó barátja” [redacted] TASZ adatok lehallgatási beszélgetéseire utalással, úgy azonban, hogy épp a **vádon való túlterjeszkedés látszatának** elkerülése okán – hisz személyük, cselekményük a vád tárgyává nem lett téve - **konkrétan soha nem jelöli őt meg büntetőjogi kontextusban**. Ez utal arra, hogy bár ez igen lényeges eleme az elítélésnek, ennek ellenére ez soha nem volt a vád tárgyává téve vélhetően ezt az elsőfokú bíróság maga is észlelte, s ezért alkalmazta az un. „sugalmazásos”, óvatosabb metódust a tényállás megállapítás és értékelést illetően e körben. **Azonban az elsőfokú ítélet soha nem hagyott kétséget afelől, hogy mire gondol valójában, s cselekményüket értékelte az I. r vádolt cselekményében:** Ld. „Csak utal arra a bíróság, hogy [redacted] korábbiól jól ismeri [redacted] a pályázat kapcsán döntéshozó jogosultsággal rendelkező szervezet vezetőjét – de állításuk szerint a konkrét ügyről nem beszélnek – ezzel ellentétben a TASZ anyagok szerint február 8-án (tehát még az I. r vádolt tanúkénti meghallgatása előtt) [redacted] mondja, hogy aggódik az egész ügy miatt, egyeztetnek a [redacted] elszámolás-ellenőrzésről, mert van a „cigány ügye ezzel” az egészszel; február 12-én azt beszélük, hogy le kell és le lehet papirosozni a dolgot ahogy ő fogalmaz” /lt.50.old. (2)bek./.. Sugalmazásra, kellően alá nem támasztott vélelmekre, vádban nem szereplő(!) tényállási elemekre azonban büntetőjogi felelősséget alapítani nem lehet, ahogyan a Be. 4. § (2) bekezdése alapelvei súlyllyal fejt ki, hogy a kétséget kizáróan nem bizonyított tény a vádolt terhére értékelni nem lehet [redacted] vád tárgyává nem tett személyi összefonódásra utalással, a bíróság a vádon túlterjeszkedve [redacted] cselekményében, ezt rá nézve súlyosítóan, terhére értékelte, holott ezt nem tehette volna meg. **Mivel a vádban e személyek, cselekmények nem szerepelnek, ebből következően e kör bizonytalan, s ha elfogadjuk az elsőfok gondolatmenetét, akkor ebből egyenesen következően [redacted] I. r vádolt cselekménye is az, következőképpen őt a kts.család tényállása alól bizonyítottság hiányában fel kellett volna menteni.** Ezzel szemben itt épp ez történik, hogy az egyébiránt abszolút bizonyítatlan homályos előzményi cselekményeket az I.r vádolt **vádbeli elkülönülő cselekményével szembenemve** ↔ ezzel a módszerrel csinál a bíróság egy folyamatos, összefüggő társas, nagyobb tárgyi súlyú cselekményt ítéli ezt teljes egészében az összes bizonytalansági tényezőt I. r vádolt terhére, vélhetően épp emiatt ezt is beleszámítva igen szigorúan az I. r vádoltat 4 év börtönbüntetéssel sújtva. Azonban nem lehet a megalapozott büntető ítélkezés alapja „sugalmazás”, vád és kétségtelen bizonyítottság nélkül, hisz erre NEM VOLT TÖRVÉNYES vád a vádiratban. Ismét ki kell emelni, hogy ezzel a vádolt, a hivatkozott személyeket érintő vád hiányában nem is tudott védekezni, hisz nem tudta, hogy erre is kellene védekeznie, ebből, ha úgy tetszik a bíróság csinált kiterjesztett vádat, s ezzel a védekezéshez való alaptörvénybeli joga is sérült a tisztességes eljárás súlyos sérelme mellett.

biróság a vádon túlterjeszkedve, erre vonatkozó törvényes vád nélkül **összefonódási tényezőként** szerepelteti őket, ennek büntetőjogi felelősség szempontú jelentőségét részletesen kifejti az indokolásban (lt.49.-51.old.: összefonódás részletezése), vádban nem szereplő személyeket von be a vádba a cselekmény alanyi oldalát illetően, holott **az nem volt a vád tárgyává téve** ilyen kiterjesztéssel az ügyész nem élt, ezzel a bíróság lényegében közzvádloói funkciót gyakorolt.

(C) [redacted] lta a pályázathoz kapcsolt 368.000.- Ft **önerővel** [redacted] részéről, D/1. tényszerűen **nem** rendelkezett fejt ki a v [redacted] don az [redacted] váddal ellentétesen már azt tartalmazza ugyanakkor, hogy erről ↔ D/2. [redacted] vádlott **tudomással** bírt. (A bíróság részben épp ezáltal látja bizonyítottnak az I. r vádlott megtévesztési szándékát, azaz bűnösségét). (Vádon túlterjeszkedés ↔ vádban még nem volt tudomása I. r-nek)

(D) Az ügyész [redacted] módosítására vonatkozóan, azt teljesen bizonyítottnak elfogadva, azt szó szerint átveszi, hogy a [redacted] kft. **biztosíték** nem megfelelő voltával az NFÜ (sértett/passzív alany) is tökéletesen **tisztában volt**. Az ítéletben kifejti: „Az NFÜ tisztában volt azzal, hogy a [redacted] vagyonelemeinek együttes értéke nem érte el a kezességvállalással biztosítani kívánt támogatási összeget.” /lt.7.old.(4)bek./

Az ítélet szó szerint átveszi az ügyészi vádmódosítást, azt ugyanakkor semmilyen módon nem indokolja, hogy ha a ktsg.csalás passzív alanya, azaz a "megtévesztett" (NFÜ) tisztában volt azzal, hogy az önerő nem megfelelő, akkor hogy fogalmilag kizárt a megtévesztés (ez az indokolás lényeges hiányossága is egyben az indítványban ott kifejtésre kerül).

A MÁSODFOKÚ VÉGZÉS SZERINTI TÉNYÁLLÁS

A másodfokú határozat kifejezetten nem módosít az elsőfok által megállapított tényálláson, tartalma alapján valójában azonban igen, ezt a folyamatot a **tényállás „korrigálásának”** nevezi /Vg.11.o.(8)/. Ebből fakadóan jól tetten érhető, hogy milyen tartalmú, részben a vádtól, részben az elsőfokú ítélettel is eltérő tényállásmódosítást hoz létre:

A **lehívás érdekében** tévesztette meg a passzív alanyt (M [redacted] azzal, hogy nem állt szándékában a projekt megvalósítása, az átutalt összegből 210M Ft-ot szándékolt fordított. (nem indokolja meg, hogy a 20 millió Ft-os eltérésnek mi az oka (I.fok:190 M ↔ II.fok: 210 M ?).

A másodfokú végzés az elsőfokú ítéleten **vállaltan továbblépve** azt kifejezetten megerősítve fejt ki, hogy a cselekmények nem elkülönültek, hanem - a vádrattal szintén teljes egészében ellentétesen, törvényes vád nélkül - **egy és egységesen összefüggő/összefonódó személyi és cselekményi kör** alapján értelmezendők, illetve valósultak meg. (A/1., A/2. A váddal ellentétesen kifejti: „A négy vádlott magatartása szorosan egymásra épül”. (Vg.13.old.(5)bek.). A vádlottakon **túl** azonban itt már nem sugalmazva, hanem kifejezetten nyomatékosan kerül kiemelésre, hogy az egy üzleti kör elkövetői struktúrájába [redacted] (NFÜ, sértett/ passzív alany) az összefonódó üzleti kör szempontjából beletartozik, az egységesen értelmezendő a bűncselekmény megvalósítása szempontjából. Ezt az elsőfokú ítélet 49.-51. oldalára utalással /Vg.15.o.(4)/ teszi meg, anélkül, hogy ezt az ügyész a vádban szerepeltette volna, vádkiterjesztéssel élt volna.

(C) Lényeges tényállásmódosítást alkalmaz a másodfok [redacted] pályázathoz kapcsolt 368 M- Ft **önerő** kapcsán is. A korábbi TÉNYBELI MEGÁLLAPÍTÁST a másodfok MEGVÁLTOZTATJA, és KIEGÉSZÍTI azzal az elsőfokú ítélet tényállását, a tényállás [redacted] nevezett tevékenységével, miszerint: „A 6.oldal utolsó előtti bekezdés végére az „amelyet [redacted] az ismerőseitől kölcsönként szerzett meg.” mondatrészt illeszti.” /Vg.12.old. (7) bek./ Ez a ktsg. [redacted] megtévesztést illetően **lényeges tény** módosít/változtat meg. A felelősségét az elsőfokú bíróság [redacted] p a másodfokkal ellentétesen, arra alapította, hogy I. r vádlott ↔ **tisztában volt** azzal, hogy [redacted] a 368 M Ft önerővel **nem** rendelkezik. Azaz ennek a megtévesztő ténynek a tudatában vette át a céget. Ennek másodfok általi megváltoztatása I. r vádlott tudattartalmának megítélésére lényeges kihatással van. Erre tekintettel a másodfok jogerős tényállást véglegesítő korrekciója révén a [redacted] C/1. Ezek alapján **tényszerűen rendelkezett az önerővel**, akkor pedig **ezzel senkit nem tévesztetett meg, következésképpen ktsg.csalási cselekményt sem követhetett el**. Ez teljes mértékben ellentétes az elsőfokú bíróság önerő hiányára irányuló tényállás megállapításával. A másodfokú bíróság ugyanakkor NEM INDOKOLTA meg, hogy ezen a büntetőjogi felelősség érdemére kiható lényeges tényállási elemekben tett FELÜLMÉRLEGELÉSE, az elsőfokkal való ELLENTÉTET mire alapozza, ebből eredően azt sem, hogy ennek ellenére miért áll fenn az I. r vádlott felelőssége, ha egy ilyen öt mentő körülmény MÓDOSÍTÁSRA SZORULT, álláspontja szerint – az iratok tartalma alapján az - megállapíthatóvá vált? Arra sem adott választ, hogy ezen tényállási elem megváltoztatásának a ténye **miért hatott ki/ miért nem hatott ki** I. r vádlott felelősségére. (Az indokolási

kötelezettség lényeges megsértése a felülvizsgálat következő pontja alatt kerül elemzésre, amelyre ezen elem is vonatkozik.)

(D) Az ügyészi érdemi vádmódosításra vonatkozó s az ítéleteken is átvezetett: „Az NFÜ tisztában volt azzal, hogy a [REDAKT] vagyonelemeinek együttes értéke nem érte el a kezességvállalással biztosítani kívánt támogatási összeget.” a másodfok határozatában nem módosul, azaz továbbra is az állapítható meg a passzív alany (NFÜ) tehát a biztosíték elégtelen mivoltjával tisztában volt (azaz, e tekintetben **nincs, nem lehetett megtévesztés**).

(E) Fentiekén túl a másodokú bíróság egy újabb, meg nem indokolt és teljesen iratellenes momentummal bővíti a tényállási elemeket, azzal, hogy [REDAKT] [REDAKT] [REDAKT] vádlott a [REDAKT] ügyvezetője, nem a korábbiak, és iratok szerinti 2011. december hó 29. napjától, hanem már 2011. november 30. napjától, azaz [REDAKT] [REDAKT] **párhuzamosan mintegy egy teljes hónapon át** szintén ügyvezető volt valójában /Vg.11.o. (10)-12.o(1)./ Ez a másodfok felvállaltan vádon túlterjeszkedő személyi összefonódásra utaló indokokat valamelyest érinthetné, ugyanakkor ez szintén **nem volt benne a vádban**, emiatt a bíróság a vádon szintén túlterjeszkedett, sem az elsőfokú ítéletben, sem az ügy iratai között erre utaló adat sehol, semmilyen formában nincs. Ugyanakkor a másodfokú bíróság a tényállás „korrigálásának” nevezett tevékenységével a tényállást e körben lényegesnek tartotta kifejezetten is módosítani, a jogerős végleges tényállás végül ezt tartalmazza. Ez teljesen más megvilágításba helyezheti cselekményt, az I. r vádlott felelősségét, tudattartalmát. Ezt azonban a másodfokú bíróság semmilyen formában szintén NEM INDOKOLTA. (Ebből a védelem számára két dolog következik, hogy ha (a) elírás, akkor az olyan lényeges kérdésben módosítja a tényállást, hogy iratellenessége miatt felülbírálatra teljesen alkalmatlanná teszi azt, így emiatt kell hatályon kívül helyezni a határozatokat, (b) ha tudatos a módosítás, akkor pedig nem kerül megindokolásra, hogy ez miből következik, következésképpen emiatt kell hatályon kívül helyezni azokat. Más lehetőség a Be. alapján nem adódik, tekintettel, hogy „utólagos megkérdezést” a másodfok felé a Be. nem biztosít, az a másodfokot is kötő alaki jogerő miatt abszurd és nonszensz is volna.)

A fenti kettő (C) önerő effektív léte ([REDAKT] továbbá a (D) biztosíték elégtelen voltával ([REDAKT] való sértetti/passzív alanyi tisztában lét (NFÜ), továbbá az (E) pont szerinti I. r vádlott [REDAKT] egy hónapon át párhuzamos ügyvezetés (2011.11.30.) körében tett TÉNYÁLLÁSMÓDOSÍTÁSOK, lényeges, a vádlott bűnösségére, büntetésére érdemben kiható tényállásmódosulást eredményeznek, ennek megfelelően a Be. 2. § (2) bek. szerint a vádon túlterjeszkedés miatt a törvényes vád hiánya okán, indítványozom, hogy az AB az elsőfokú ítéletet a másodfokra is kiterjedő hatállyal semmisítse meg a tisztességes eljárás sérelme okán.

*

I/A- (3) törvényes vád hiánya miatt a védelemhez való jog alaptörvénybeli sérelmi vetülete

Az alaptörvény XXVIII. Cikk (3) bekezdése alapján a büntetőeljárás alá vont személynek az eljárás bármely szakában joga van a védelemhez. Ezzel azonos módon rendelkezik az Emberi Jogok Egyetemes Nyilatkozata (6.Cikk, 3. d), illetve a Polgári és Politikai Jogok Nemzetközi Egyezségokmánya (14.Cikk, 3. d), a bírói és a nemzetközi jogi gyakorlat is egységes abban a tényleges és hatékony védelem abszolút érvényesülésének követelményében, ezt az AB több eseti döntésében részleteiben fejtette ki (legutóbbi releváns AB döntés: 166/2011. (XII.20.) AB Határozat.)

A döntés alaptörvény-ellenességének e szempontú rövid lényege abban áll, hogy a fentiek szerint, mivel a törvényes vád hiánya miatt nem volt (s jelenleg sem) tudható, hogy milyen pontosan mely cselekmény miatt tartozik felelősséggel a vádlott, emiatt erre védekezni sem tudott, azaz alaptörvényben rögzített, a XXVIII. cikk (3) bekezdése szerinti védelemhez való joga is sérült.

Semmi nem indokolhatja azt, hogy a tisztességes eljáráshoz való alapjog, szembekerüljön, bármely ennek kijátszására alkalmat adó céllal, vagy valamely büntető eljárásjogi megoldással (14/2002. (III.20.) AB Határozat, ABH 2002, 101, 108).

Összegzésképpen megállapítható, hogy fenti bírói magatartás alaptörvény-ellenes ítéletet eredményez, ellentétben áll a Be. 1. § , és 4.§ (1) bekezdésével, sértik az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdését, a független és pártatlan bírósághoz való jogot, a fegyveregyenlőség, a tisztességes eljárás, valamint a védelemhez való jog alkotmányos alapelveit, az ügyben elfogult bíró járt el, ez alapján a határozatok AB általi hatályon kívül helyezésére, megsemmisítésére tesztek indítvány ezen okból.

*

I.-B/ A tisztességes eljárás elvének sérelme, az indokolási kötelezettség alaptörvényi sérelmet előidéző okai

Az indokolási kötelezettség indítványozó az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) (3) és (7) bekezdésébe ütköző tisztességes eljáráshoz és védelemhez, valamint jogorvoslathoz való jogát sértik. Ez az alaptörvényellenesség az eljárás egészét nézve két síkon, a Kúria/felülvizsgálati eljárásában, másrészt az első és a másodfokú bíróság eljárásában/határozatában jelenik meg.

I.-b / (1) / → A Kúria felülvizsgálati eljárásban szintén két síkon **[REDACTED]** teljes egészében mellőzte az indokolást. **(A)** A **[REDACTED]** volt vezető szerepben) vonatkozásában, holott az a bünteteskiszabásra az alapvetően kihatott /Be.373. § (1) III.a),b)/, illetve **(B)** a védelem által a TIGY bizonyítékok elsőfokú bíróságok által kizárt bizonyítékok a felhasználhatóság tilalma ellenére elsőfok általi felhasználása, ennek explicit módon megjelenése az ítéletben. Ennek tényét sérelmezte a védelem, a Kúria erre semmilyen módon nem reflektált érdemben, indokolási kötelezettségének nem tett eleget.

I.-b / (2) / → Az alapeljárásban, lényeges kérdésekben hiányos, iratellenes, lényeges kérdésekben alapvetően ellentmondó indokolás keletkezett, (I) a tényállást érintő indokolás okszerűtlen és ellentmondó, (II) jogi indokolás NINCS az elsőfokú határozatban, ezen felül (III) a büntetés kiszabásának indokolása sem éri el az alaptörvény által a tisztességes eljáráshoz megkívánt minimumszintet, amellet alapvető fel nem oldott ellentmondásokat tartalmaz, (IV) A Kúria Bkv. 1-es állásfoglalás /C.III.2. a) és b) pontjai a joggyakorlatban érvényesülő rendelkezése, – ennek lényege, hogy az indokolási kötelezettség megsértése, kizárólag a büntetőjogi főkérdés körében értelmezhető, - és amely jelen ügy alkalmazására is kihatott, önmagában alaptörvény-ellenes, az a tisztességes eljárást súlyosan sérti.

*

I.-b / (1) Az alaptörvény-ellenesség a Kúria felülvizsgálati eljárásában az indokolási kötelezettség teljes elmulasztása okán

Az egyik, hogy a Kúria alaptörvénybeli sérelmet előidéző módon nem tett eleget indokolási kötelezettségének.

(A) A Kúria határozatának 3.old. (13) bekezdése tartalmazza a védő érvelését **[REDACTED]** vádlott vezető szerepére utaló elsőfokú bírói rendelkezésre, illetve a **[REDACTED]** ellentétesen vezető szerepet I. r -nek tulajdonító anomáliájára. Erre ugyanakkor a Kúria elmulasztott bármilyen módon reagálni. Minekutána nem reagált, - habár a probléma, dilemma lényegét jól érzékelté,

hisz erre külön is utalt a határozatban, /ld. (13)bek./ ezzel egyszersmind megfosztotta alaptörvényben biztosított jogorvoslati jogától is az indítványozót. E körben indokolás egyszerűen nincs, nem található. Ennek ténye, amellett, hogy ezzel a tisztességes eljáráshoz való jogot, önmagában súlyosan sérti, emellett nem tudható, hogy ezzel kapcsolatban részesült-e jogorvoslat lehetőségében az indítványozó, azaz, hogy vizsgálta-e ezt érdemben a Kúria vagy sem?

Az eredetileg felvetett probléma lényege e helyütt abban áll, hogy az I. r vádlott kapta szignifikánsan és kiemelkedően az egy cselekményéért a legsúlyosabb büntetést, a vádlottak közül - *úgy, hogy egyedül ő és 100 millió Ft értékben térítette meg a bűncselekménnyel okozott kárt* – az ítélet **rendelkező része** őt tekinti a cselekményben betöltött vezető szerepűnek, ezzel teljesen ellentétesen és indokolás nélkül a büntetés kiszabása körében azonban **már [REDAKT]** **vádlottat tünteti fel vezető szerepben eljáróként**, mint akinél súlyosítóként értékeli a cselekményben betöltött ezen vezető szerepét /*lt.59.o.(1)*/. A két megfogalmazás fel nem oldott és alapvető ellentmondást hoz létre.

[REDAKT] vádlott „*cselekményben játszott vezető szerepe*” /*lt.59.o.(2)*/ ellentétben áll az ítélet rendelkező részével, a bíróság a középértékűtől eltérést, illetve az egyes vádlottak büntetései közötti eltérést részben ezzel igyekezett ellentmondásosan megindokolni. Ugyanakkor ezzel ellentétesen a halmazati 2-12 év felső tétel és vezető szerep ellenére [REDAKT] I. r vádlott halmazati cselekménye, kedvezőbb 3 év 6 hó szabadságvesztés büntetést eredményezett, ↔ míg a nem vezető szerepűnek feltüntetett, nem halmazati cselekményt elkövető I. r vádlott jóval súlyosabb 4 év börtönbüntetést kapott. A rendelkező rész indokolással való ellentét itt is szembeötlő, ezen felül zavaros és értelmezhetetlen. Az indokolásból egész egyszerűen nem derül ki, hogy a bíróság mire alapozta a terheltek számára leglényegesebb büntetéskiszabását, az, hogy kinek tulajdonított vezető szerepet a bíróság, ezért ennek alapvető jelentősége van.

Kifejtettekre figyelemmel, minekutána **a rendelkező rész a cselekményben betöltött vezető szerepet illetően teljes mértékben ellentétben áll egymással (I.r. ↔ II. r a vezető?)** a büntetéskiszabás körében tett bírói ellentmondó meg nem indokolt megállapítások anyagi jogi jellegűek, a büntetésre lényeges kihatással vannak, ezek alapján a Kúria felülvizsgálati határozatának AB általi megsemmisítése emiatt is szükséges, a védelem erre tesz indítványt.

(B) A Kúria határozatának szintén 3.old. (13) bekezdése /annak utolsó mondata/ tartalmazza a védő sérelmező érvelését, hogy az elsőfokú bíróság titkos információgyűjtés (TIGY) során szerzett bizonyíték a bíróság úgy vonta a bizonyítás körébe, részben erre alapozva a bűnösséget, hogy ugyanakkor azt mint bizonyítékot kizárta, ítéletében oldalakon át kifejtve a felhasználás szigorú tilalmát. Erre ugyanakkor a Kúria elmulasztott bármi módon reagálni. Minekutána nem reagált, - habár a probléma, dilemma lényegét jól érzékelt, hisz erre külön is utalt a határozatban, ld. (13)bek.- ezzel egyszersmind megfosztotta alaptörvényben biztosított jogorvoslati jogától is az indítványozót.

A TIGY bizonyíték ítélezésben felhasználása külön kiemelésre került az elsőfok által az ítéletben /*lt.: 55.old.(2): „A titkos információgyűjtés adatai e körben is beszédesek (...) / kifejezetten megjelenik.*

(A titkos információgyűjtés (TIGY) és a titkos adatszerzés (TASZ) során beszerzett bizonyítékok

felhasználhatósága tekintetében lényeges és markáns vonalat húz meg az elsőfokú bíróság. Hosszú oldalakat szentel annak (az ítélet egyötöde ezt fejtegeti), hogy a TIGY adatok felhasználása miért tilalmazott. Az ügyben, ezt a másodfok is ekképpen látva hagyta helyben az erre vonatkozóakat, azaz a TIGY által szerzett bizonyítékok nem felhasználhatók az ügyben. Ennek ellenére az elsőfokú ítélet **kimondottan TIGY adatokat tesz a tényállást megállapító bizonyítékok részévé**, leírva: „A titkos információgyűjtés adatai (TIGY!) körben is beszédesek: Február 13-án, és 14-én [redacted] egyeztet az I. r vádlott akként, hogy : „az embernek vannak barátai, akik ilyen nehéz helyzetben tudnak segítséget nyújtani(...)” /Ít.55.o.(2)/. Mindebből az az aggályos és ismételt törvénysértést jelentő zavaros kép alakul ki, hogy nem egyértelmű, hogy mely adatokat, bizonyítékokat használt fel valójában a bíróság? A tilalmazott TIGY-et is felhasználta annak ellenére, hogy korábban rögzítette, hogy az az ügyben bizonyítékként fel nem használható?

A bíróság ezt **nem indokolta** meg, nem adta magyarázatát annak, hogy miért tartja alkalmasnak a **TIGY bizonyítékok** felhasználását mégis az általa kimondott tilalom ellenére, illetve arról sem ad számot, hogy hol használta még fel esetlegesen máshol ki nem mondva (ld. *esetlegesen* „személyi üzleti kör”? „Összefonódás”-nál? → *Az így beszerzett bizonyítékok nem használhatók fel, azt ki kell rekeszteni, azt figyelembe venni még implicite is súlyosan törvénysértő, arra büntetőjogi felelősséget alapozni abszolút nem lehet.*) Utóbbi aggályai azért is kiemelkedőek, mert az I. r vádlott bűnössége az első- és másodfokú bíróság szerint is ténylegesen ezen azt egyébként semmilyen bizonyítékkal alá nem támasztott teljesen homályos „személyi összefonódáson” alapul.)

A Kúria felülvizsgálati eljárásban megvalósított alaptörvény-sértése abban ölt testet, hogy a felvetett aggályokra nem reagált, arra érdemben nyilatkozatot nem tett, ezzel mind a jogorvoslathoz, mind a tisztességes eljáráshoz való jogától fosztotta meg a terheltet.

Ráadásul úgy tűnik, mintha a Kúria – bár a 3. oldalon a védői érvek számbavételekor pontosan fogalmaz, -szándékosan, vagy gondatlanul, félreértené, hogy mi volt a sérelem tárgya. A Kúria határozatának 10. oldal (68) bekezdésében a titkos információgyűjtésre úgy tér ki, hogy az elsőfokú bíróság „*kimerítően foglalkozott azzal, hogy milyen okoknál fogva **nem használható fel** a titkos információgyűjtés anyaga*”...

↔ **Ezzel ellentétben** az elsőfokú bíróság a TIGY anyagot felhasználta, önmagának is ellentmondva, a felhasználás ténye, az elsőfokú határozat 59. oldalán egyértelműen is szerepel: ld: Ít.: 55.old.(2): „*A titkos információgyűjtés adatai e körben is beszédesek (...)*. Épp ezen ellentmondás okán igényelte a rendkívüli jogorvoslatot a védelem, amire a Kúriától semmilyen formában nem kapott választ. Ezzel az indítványozó e körben a rendkívüli jogorvoslatban sem részesült, tisztességes eljáráshoz való jogától is meg lett fosztva.

A fenti ellentmondást a Kúria nem oldotta fel, indokolása oly mértékben ellentmondásos és hiányos, hogy emiatt is a Kúria határozatának AB általi megsemmisítése szükséges.

*

Jelen AB indítvány szempontjából abban az értelemben merül fel, a Kúria mint utolsó hagyományos rendkívüli jogorvoslat, hogy a **tényleges jogorvoslati tartalom**, korlátozhatja-e az a) a terhelt tisztességes eljáráshoz, továbbá részben b) a jogorvoslathoz való jogát, illetve van-e olyan

alkotmányosan védett, szükséges, és arányos ok hogy erre alapítva a rendkívüli jogorvoslati fórum „átléphessen” alaptörvényben rögzített garanciális szabályokon, amelyek a tisztességes eljárás hiányát eredményezik?

Az Alaptörvény XXVIII. Cikk (1) bekezdése alapján: *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ellene emelt bármely vádat vagy valamely perben a jogait és kötelezettségeit törvény által felállított, független és pártatlan bíróság tisztességes és nyilvános tárgyaláson, ésszerű határidőn belül bírálja el.* Továbbá Alaptörvény XXVIII. cikk (7) bekezdése alapján: *Mindenkinek joga van ahhoz, hogy jogorvoslattal éljen az olyan bírósági, hatósági és más közigazgatási döntés ellen, amely a jogát vagy jogos érdekét sérti.*

Egy demokratikus jogállam biztosítani köteles, hogy egy büntetőeljárás hatálya alatt álló személy jogaira és kötelezettségeire kiható, azt sértő, vagy veszélyeztető minden hatósági, bírósági döntéssel szemben jogorvoslattal élhessen.

Az alaptörvény-ellenes helyzet ezen aspektusa tárgybeli esetben akképpen valósult meg, hogy azért nem biztosítja a Kúria a tisztességes eljáráshoz aló alapjogot a terheltnek, ha annak elmulasztásával szemben nem illeti meg jogorvoslat a felet. Ezzel a felülvizsgálati eljárásban, a jogorvoslat során sérül a tisztességes eljáráshoz való alapjog, terhelt alapvető jogait sértve, ez a hatályon kívül helyezéssel orvosolható.

Mindezen túl, az Alaptörvény, a nemzetközi egyezmények, az Alkotmánybíróság, és az Emberi Jogok Európai Bíróságának gyakorlata által kimunkált egységes értelmezés szerint, ahhoz, hogy a jogorvoslat ne csak formális, hanem érdemi, tartalommal bíró legyen, az állam, illetőleg a jogalkotó nem csak pusztán jogorvoslatot kell, hogy biztosítson, hanem hatékony jogorvoslatot. Ott ahol, semminemű jogorvoslat nincs, vitán felül értelemszerűen hatékony jogorvoslatról sem beszélhetünk, az ilyen szabályozás pedig egyértelműen az Alaptörvény fenti rendelkezésébe ütközik.

A vádlott alapvető jogaira, érdekére negatív előjellel kiható bírói döntés kapcsán, ha az ellen nem létezik jogorvoslat, ekkor már sem vádlottat megillető jogorvoslatról, de kiváltképp a vádlottat megillető hatékony jogorvoslatról nem beszélhetünk. A vádlottnak a büntetőhatalommal szemben jogos érdeke, hogy vele szemben a büntetőeljárás a jogszabályoknak megfelelő eljárás keretében és módon folyjon le, illetőleg annak feltételei fennállása esetén az szűnjön meg vele szemben. Amennyiben ez egy megtámadhatatlan másodfokú bírói döntés következtében nem lehetséges, ez egyszersmind súlyos sérelmet jelent számára a vádlott büntetőeljárás megszüntetéséhez fűződő alapvető joga oldaláról nézve. Mindebből következik, hogy ekkor számára jogorvoslat – méghozzá hatékony jogorvoslat – szükséges ahhoz, hogy az ezen alapvető jogait sértő az eljárást újra elindító döntéssel szemben annak esetleges jogszabálysértése esetén egy fair eljárásban megfelelő védelemben részesülhessen.

Alaptörvény által védett jog (tisztességes eljáráshoz való jog, jogorvoslathoz való jog) más jog által nem korlátozható, nem állítható szembe egymással, ennek korlátozása ilyen hivatkozással sem nem arányos, sem nem szükséges, sem nem indokolható józan ésszel sem.

*

II.-b / (2) Az általános indokolási kötelezettség megsértése miatt létrejött alaptörvényellenesség

A büntetőeljárásban a bíróság a büntetőjogi felelősségről való döntése, a személyi szabadság totális elvonásának joga, rendkívüli közhatalmat jelent. Ennek egyik leglényegesebb korlátja, a bíróság indokolási kötelezettsége. A bizonyítékokat a bíróság egyenként és összességében egymással egybevetve kell, hogy értékelje, ezzel kell, hogy mind a vádlott mind a társadalom számára a közhatalom gyakorlásáról számot adjon, az kontrollálható, értelmezhető legyen. Ez a kötelezettség, – mind a konkrét vádlott, mind a társadalom részére - követhető módon kell, hogy láttassa, mik voltak azok az elemek, amelyek (I)a tényállás összeállításához, (II)jogi indokoláshoz, ezen felül (III) a büntetés kiszabásához vezettek. A joggyakorlat (IV) a Kúria Bkv. 1-es állásfoglalás /C.III.2. a) és b) pontjait tekinti irányadónak, a bíró indokolási kötelezettsége, annak megsértése kapcsán, ennek lényege, hogy az indokolási kötelezettség megsértése, kizárólag a büntetőjogi főkérdés körében értelmezhető. A fentiek indítványozó alaptörvényben védett jogait súlyosan sértő eljáráshoz, határozathoz vezettek.

Az indokolás ugyanakkor önmagában is alaptörvényi garancia kellene, hogy legyen, hiszen a bíró ítéletében ekkor ad számot a ráruházott közhatalom gyakorlásáról, az indokolás lényegében a bírói hatalom egyik kontrollja, az érthető, logikus, ésszerű és alapos indokolás az igazságszolgáltatás legitimitását erősíti.

Az indokolás az indítványozó oldaláról nézve pedig még nagyobb jelentőségű, ezzel magyarázza meg a súlyos évek a bíró, ekkor ad számot ennek gyakorlására vonatkozó jogosultságáról. magyarázza meg, vezeti le, erről ad számot amikor indokol, ez a döntésből fakadó leglényegesebb bírói közjogi kötelessége. Az indokolásnál abból kell kiindulni, hogy annak egzaktnak, egyértelműnek, következetesnek, logikusnak, ésszerűnek, és meggyőzőnek kell lennie, hogy világos legyen mindenki számára, hogy mi az oka az elítélésnek. Az indokolásban hiányos, homályos, önmagával, a rendelkezésre álló tényekkel ellentétes értékelés nem lehet.

Jelen ügyben a bíróságok indokolási kötelezettségüket súlyosan megsértették, részben hiányos, részben a felelősséget érintő lényeges kérdésekben ellentmondásos módon, részben a rendelkező rész és az indokolás teljesen ellentmondó, illetve több helyen a bíróság indokolási kötelezettségének egyáltalán nem tett eleget (ld. jogi indokolás teljes hiánya), továbbá az alapul szolgáló bírói gyakorlat is alaptörvény-ellenesnek tekintendő (ld. Kúria, Bkv 1-es állásfoglalás, C.p.2.a) és b) alpont),

I. A tényállás indokolásának alaptörvény-ellenessége

A legjelentősebb, abszolút hatályon kívül helyezési okot eredményező indokolási törvénysértés az, hogy az ítélet rendelkező része szerint a cselekményben [REDACTED] vádlott alapesetet megvalósító cselekményt (kts.csalás) követett el, abban **vezető** szerepet játszott, büntetése ezért is a legsúlyosabb. Ezzel **ellentétesen**, ↔ a halmazati cselekményt megvalósító, enyhébb büntetésre ítélt [REDACTED] r vádlott az indokolásban érthetetlen módon vezető szerepben való elkövetőként szerepel /lt.59.o.(2)/, amit a bíróság súlyosítóként értékelt vonatkozásában, mégis enyhébb büntetést szabott ki, mint a nem halmazati elkövető, 100 M ft-ot visszafizető, lényegében büntetlen I. r-re. **Az elsőfokú ítélet rendelkező része tehát lényeges bűnösségi és büntetés-kiszabási kérdésben**

ellentétben áll az indokolással. Ennek okát a bíróságok nem magyarázták meg, helyettük magyarázatot erre a Kúria nem adhat, emiatt a tisztességes eljáráshoz való alapjog megsértése okán a döntések AB általi megsemmisítése indokolt, erre tesztek indítványt.

Kifejtetten túl, az alábbi lényeges bűnösségi, büntetés kiszabási, és minősítési kérdésekben a bíróság indokolási kötelezettségének oly mértékben nem tett eleget, hogy emiatt az ítélet felülbírálatra lényegében alkalmatlan volt már az elsőfokú határozat megszületésekor is, abból nem derül ki, hogy az min alapul. E garanciális jelentőségű indokolási kötelezettség megsértése három oldalon jelenik meg, az I. r. terhelt szempontjából, mindhárom indokolási spektrumnak egymással egyenrangú kiemelt jelentősége van az alábbiak szerint:

- (1) **bizonyítékok indokolása – tényállás** – bizonyítékok értékelése (egyenként és összességében egymással egybevetve, SZÁMADÁS a tényállás mikénti összeállításáról),
- (2) **jogi indokolás – minősítés** – jogi indokolás (szubszumálás), a cselekmény tényállásának büntetőjogi következményei levonása,
- (3) **büntetés kiszabásának indokolása – büntetés kiszabás** – szankció indokolás (miért ez/ekkora mértékű büntetés, a joghátrány a terhelt számára nyilvánvalóan ez a legfontosabb, alapvető, egzisztenciális értelemben közvetlenül érintő elem)

Ad (1): A bizonyítékok értékelésének hiánya (TÉNYÁLLÁS) (ténykérdésekkel kapcsolatos indokolási kötelezettség megsértése)

/a/személyi összefonódás – Ahogyan az a törvényes vád hiányánál az I.-es pontban az indokolás törvénysrtó hiánya körében már értékelésre került, azokat a védelem itt is irányadónak tekinti. Az elsőfokú bíróság e körben megjelenő, a törvényes vádon túli további jogszabálysértésként megjelenő indokolási hiányosságok a felülbírálatra alkalmatlansághoz vezetnek. Nem derül ki abból, hogy a sugalmazott s a másodfok által megerősített személyi összefonódás, „egy üzleti körön” belüli **(A)** mit jelent valójában, azaz a kts. csalási bűncselekményben ez milyen konkrét magatartásban realizálódik, azaz ez az „egy üzleti kör”-nek mi a büntetőjogi konkrét relevanciája? Mi a szerepfelosztás ezen belül, milyen büntetőjogi értékelés alá kerülő magatartásokból áll az össze, illetve miként hat az ki az I. r. vádlottra? Ezek olyan **lényeges tényállási elemek** amelyek nem kerülnek a legminimálisabb formában sem megindokolásra az ítéletben. Ezen túl pedig **(B)** az sincs megindokolva, hogy ezen a személyi összefonódásos absztrakt zavaros körön belül **(B)** vádlottnak mi volt a szerepe (társtettes, bűnsegéd, közvetett tettes, stb.). A hivatkozottak kiemelt jelentőséggel bírnak a bűnösség foka, szintje, a cselekmény vádlott vonatkozásában fennálló tárgyi súlya, megítélése szempontjából. Erről a bíróság nem adott számot, az ítélete ezen indokolási hiányosság miatt felülbírálatra alkalmatlan, annak a Be. 416. § (1) bek. c) pont alapján, a Be. 373. § (1) bek. III. a) pontja alapján hatályon kívül helyezése indokolt, a védelem erre tesz elsődlegesen itt is indítványt.²

- 2 A „személyi összefonódás” megindokolásának, s annak hiányának azért is van kiemelt jelentősége az ügyben, mert – ahogyan arra már a törvényes vád erre vonatkozó hiánya kapcsán utalás került – épp ezáltal válik lehetővé **(B)** büntetőjogi felelősségének megállapítása, ezáltal kerülhet tényálláson belülré. Hiszen, ha nem egy személyi összefonódó kör **(A)** **(B)** kor nem volna bizonyítható, hogy előzetesen már fennállt a csalási szándéka, hiszen amikor a megtévesztés az **(B)** megtörténik (pályázat benyújtása, elbírálása, támogatási szerződés megkötése) akkor az I. r. vádlott még semmilyen formában **nem szerepel** a cselekményben sem a vádban, de az ítéletben sem. Következésképpen nem is téveszthetett meg senkit, kts. csalási cselekményt bizonyosan nem követhetett el. Minekutána azonban beemelésre kerül (vádon túlterjeszkedve) a tényállásba a „személyi összefonódás”, homályos, zavaros, de egyértelmű meghatározása, ezzel a vádlott is bevonódik a kts. csalási tényállásba. Ez azonban annyira átfogó, absztrakt, olyan sok minden beleérthető, hogy egy kis megerősítéssel egy kalap alá vehető a csalási szándékra fennálló **előzetes** tudattal is. Csakhogy épp amiatt, hogy ez nincs részleteiben kibontva, megmagyarázva, megindokolva, ezért nem derül ki, hogy ez az a) **összefonódás ténye** → b) miképpen kapcsolódott össze az I. r. vádlott **tudattartamával**, c) ez a közös tudattartalom, milyen megállapodásban, nyilatkozatban, stb. **realizálódott** a vádbeli(!) kts. csalási cselekményben, azaz milyen **cselekményben** öltött testet? Az ítéletbeli „személyi összefonódás” tényállási elem **/ld. csak az a) pont(!) módosul a vádhoz képest, tényként kerül rögzítésre, ugyanakkor a b) és c) elemek meg sem jelennek semmilyen formában az ítéletben/** Önmagában csak az a) pont szerepeltetése a Be. 4. § (2) bekezdését is figyelembe véve, oly mértékben tág és absztrakt, hogy az a büntetőjog világtól idegen, büntetőjogi felelősség alapja nem lehet → az indokolás lényeges kérdésben súlyosan hiányos, a határozatokat hatályon kívül kell helyezni. Mivel pedig ez az indokolás hiányzik az ítéletből, következképpen a vádlott **nem is tudhatta, hogy mire védekezzen**, most sem derül ki, hogy a személyi összefonódás a csalási cselekmény tudati oldalát illetően egyáltalán hol jelenik meg az I. r. vádlottnál, azon belül mi a szerepe, azaz, mi cselekményének tárgyi súlya

ami a család alapvető eleme, - akkor azt azon túl, hogy megjelöli, mi volt ez a magatartás (ez hiányzik), azt meg is kell indokolni, hogy ez a magatartás mit tartalmazott konkrétan, továbbá, hogy az min, mely bizonyítékok alapján lett bizonyítva. Mivel nincs magatartás rögzítve, következésképpen ennek indokolása is hiányzik. Ebből fakadóan a Be. 416. § (1) bek. c) pont alapján, a Be. 373. § (1) bek. III. a) pontja alapján szintén a hatályon kívül helyezés indokolt, a védelem szintén erre tesz e körben is indítványt.

/e/ Tigy/Tasz ? – A titkos információgyűjtés (TIGY) és a titkos adatszerzés (TASZ) során beszerzett bizonyítékok **felhasználhatósága** tekintetében lényeges és markáns vonalat húz meg az elsőfokú bíróság. Hosszú oldalakat szentel annak a helyes és részletes megindokolásnak, hogy a TIGY adatok felhasználása miatt tilalmazott, az ügyben, ezt a másodfok is ekképpen látva hagyta helyben az erre vonatkozóakat. Ennek ellenére az elsőfokú ítélet **kimondottan TIGY adatokat tesz a tényállást megállapító bizonyítékok részévé**, leírva: „A titkos információgyűjtés adatai (TIGY!) ekörben is beszédesek: Február 13-án, és 14-én [redacted] egyeztet az I. r vádlott akként, hogy : „az embernek vannak barátai, akik ilyen nehéz helyzetben tudnak segítséget nyújtani(...)” Ít.55.o.(2)/. Mindebből az az aggályos és ismételt törvénysértést jelentő zavaros kép alakul ki, hogy nem egyértelmű, hogy mely adatokat, bizonyítékokat használt fel valójában a bíróság a tilalmazott TIGYET is egyben ahogy azt leírja, vagy csak a TASZ adatokat? Ha pedig csak a TASZ adatokat, akkor az általa kirekesztett TIGY adatokra „elszólásszerűn” hogy hivatkozhat? A bíróság mindenestre **nem indokolta** meg, nem adta magyarázatát annak, hogy miért tartja alkalmasnak a **TIGY bizonyítékok** felhasználását mégis az általa kimondott tilalom ellenére, illetve arról sem ad számot, hogy hol használta még fel esetlegesen máshol ki nem mondva (ld. esetlegesen „személyi üzleti kör”? „Összefonódás”-nál? → ilyen bizonyíték nem használható fel, azt ki kell rekeszteni, azt figyelembe venni még impliciten is súlyosan törvénysértő, arra büntetőjogi felelősséget alapozni abszolút nem lehet.) Utóbbi aggályai azért is kiemelték, mert az I. r vádlott bűnössége az első- és másodfokú bíróság szerint is ténylegesen ezen azt egyébként semmilyen bizonyítékkal alá nem támasztott teljesen homályos „személyi összefonódáson” alapul. Összefoglalóan az indokolás e körben is oly mértékben hiányos, hogy a Be. 416. § (1) bek. c) pont alapján, a Be. 373. § (1) bek. III. a) pontja alapján a hatályon kívül helyezése indokolt, a védelem e tekintetben is erre tesz indítványt.

(II): Jogi indokolás hiánya

Egy ítélet jogi indokolása tényszerűen a szubszumálás folyamatát jelenti, ennek a speciális és generális prevenció szempontjából kiemelt jelentősége van. A **bűnösség** kimondásában ez az alapvető. Az, hogy a megállapított tényállás mely bűncselekmény minősítését hozza létre, még a legegyszerűbb bűncselekményeknél is magyarázatra szorul, annak a folyamatát, hogy **a)** a történeti tényállás mely rész-eleme/mozzanata rendelődik alá mely Btk. tényállási elemhez /pl. „azzal, hogy ekkor és így elvette...valósította meg a lopás Btk....stb.”, majd ezt követően: **b)**, hogy az adott cselekményösszesség, miért az adott és nem más bcs.t valósít meg, illetve, hogy **c)** alapeset, vagy minősített eset, és ez mi miatt az. Jól látható, hogy a **jogi indokolás** folyamata szükségképpen minimum további 3 egymásra épülő részlemből áll össze, ezt úgymond „megspórolni” a vádlott hátrányára nem lehet, az nem fair sem vele, sem a társadalommal szemben. Az ítéletnek épp az az egyik legfontosabb üzenete a társadalom számára, hogy megmagyarázásra kerüljön, valamely cselekmény miért minősül bűncselekménynek, és miért pont annak a bűncselekménynek, más cselekmény pedig miért nem az.

A bíróság a jogi indokolással összefüggésben nem lehet olyan arrogáns alapállású, hogy az egyes bűncselekmény tényállási elemeit oldalak százain különböző módon elemző sokszor ellentétes joggyakorlat ismeretét kvázi adottnak véve, pusztán a Btk. adott szakaszának tényállás „bemásolására” szorítkozva ad(?) jogi indokolást egy ügyben, hisz nem derül ki a vádlott, sem a társadalom számára, hogy valamely cselekmény miért bűncselekmény, s miért az. A jogi indokolást nélkülöző elítélés tisztességesnek nem tekinthető.

Sokszor még egy egyszerű lopási cselekmény is igen részletes jogi értékelésre szorul, (pl. áruházon belül magához vett élelmiszer kísérlet, vagy befejezett-e, ez a bűnösség, büntetés szempontjából egyáltalán nem mindegy). Egy összetett atipikus gazdasági jellegű kts. családi cselekménynél szóba sem kerülhet ez alapján, hogy a bíróság eleget tegyen a jogi indokolási

kötelezettségének a törvényszöveg puszta bemásolásával.

Sajnálatos módon jelen ügyben a bíróság a jogi indokolási kötelezettségének kifejtettekre figyelemmel egyáltalán nem tett eleget. A bonyolult jogi megítélésű cselekmény jogi indokolást egyetlen oldal egy bekezdésén belüli egyetlen mondatra szűkíti ↔ az összesen 60 oldalas ítéletben: „(...)kötségvetési csalási cselekmény, amely az I. r vádlott vonatkozásában a támogatási előleg lehívása kapcsán realizálódott és befejezett szakba került (...)”/Ít.58.o.(2)³

A Kúria Bkv.1-es állásfoglalása rámutat arra, hogy az indokolási kötelezettség megítélése enyhébb a jogi indokolás kör tekintetében mint a tényállás tekintetében (Ld. előző pont alatt) ugyanakkor itt is visszaköszön ami a törvényes vád hiányát is okozta, hogy nem tudjuk meg az ítéletből, hogy mi az I. r vádlott konkrét megtévesztő magatartása(?), amivel a cselekményt elkövette, hisz ahogy az már kifejtésre került a lehívás egy komplex, összetett többfajta nyilatkozatot magába foglaló folyamat. További sajátosság, hogy a vádlott sem a vád, sem az ítéleti tényállások szerint semmilyen nyilatkozatot nem tett, ez a pályázat [REDACTED] kez, elbírálásához, a támogatási szerződéshez kapcsolódott, amelyeket mind-mind [REDACTED] végzett. Ez viszont a kts. csalási cselekménynek alapfeltétele volna, ami teljesen hiányzik, azaz nem derül ki, hogy kinek mely magatartásával valósult meg a Btk. 396.§ szerinti kts. csalási cselekmény? Arról nem is beszélve, hogy az sem derül ki, hogy a Btk. 396. § (1) bek.- nek a) b) és c) pontja közül miért az a) pontot valósult meg, hiszen a c) pont épp a megfelelő összeg céljától eltérő felhasználását rendeli büntetni. A jogi indokolás törvénysértő hiánya miatt a védelem az AB általi megsemmisítést indítványozza.

(III): Büntetékiszabási indokolásának törvénysértő hiánya

A büntetékiszabás vitán felül a terhelt számára legfontosabb, legnagyobb jelentőségű része az ítéletnek, ebből derül ki számára, hogy az elevenébe vágó, legalapvetőbb jogaitól megfosztó korlátozások hatálya alatt meddig áll, meddig kell állnia, meddig kerül sor alapvető jogaitól való teljes megfosztására. Ezen jogi indokoláshoz hasonlóan méltatlanul mellőzött elem ugyanakkor garanciális jelentőséggel bír, a felülvizsgálat szempontjából lényeges **anyagi jogi természetű** jogsértést valósít meg, azaz két okból is vizsgálendő, alábbiakban az indokolási kötelezettség kerül vizsgálatra.

(A)

Jelen ügyben az állapítható meg, hogy a bíróság I. r vádlott vonatkozásában enyhítőként értékelte: 1.) kiskorú gyermek tartását, és azt, hogy 2.) a kárt részben megtérítette. Ezzel szemben súlyosítóként értékelte 1.) a cselekmények elszaporodottságát, 2.) és az I. r vádlott büntetett előéletét.

Sajátos elem, az előzőekhez kapcsolódóan, hogy ugyanakkor bár I. r vádlott kapta szignifikánsan és kiemelkedően az egy cselekményéért a legsúlyosabb büntetést, a vádlottak közül - *így, hogy egyedül ő és 100 millió Ft értékben térítette meg a bűncselekménnyel okozott kárt* - az ítélet rendelkező része őt tekinti a cselekményben betöltött vezető szerepűnek, ezzel teljesen ellentétesen és ABSZOLÚT MEG NEM INDOKOLVA a büntetés kiszabása körében már [REDACTED] vádlottat tünteti fel, mint akinél súlyosítóként értékeli a cselekményben betöltött ↔ vezető szerepét /Ít.59.o.(1)/. Lényeges e körben kiemelni, hogy mind az elsőfok mind a másodfok a bűnösség megállapítása érdekében állapítja meg a „személyi összefonódást”, ami lényegében a cselekmény tárgyi súlyát növeli, a másodfok ehhez hozzáveszi a teljes esemény sor „szorosan egymásra épülő” /Vg.13.o.(5)/ mivoltját, azaz a vezetőnek ezen belül csak egy személy

3 Ha arányaiban nézzük, a 60 oldal átlag 4 bekezdéssel, minden bekezdést legalább 3 mondatra bontva (összesen átlag 720 mondat), akkor a jogi indokolás az ítéleten belül a 0,001, azaz az egy ezredet ér el. Ennek nem a részletekbe menő szószálasogatásnak tűnő számolás miatt, hanem amiatt van jelentősége, hogy ha egy egy ezreléknyi, a bűnösség szempontjából leglényegesebb ítéleti értékelést még megtalálni is nehéz egy ítéletben, az ilyenformán megfelelőnek nyilvánvalóan nem tekinthető.

minősülhet. Így az I. r vádlott cselekménye – az ítéleti logika, és indokolás szerint – külön nem választható.

Ezen túl visszaköszön a vádlottak „cselekményben játszott vezető szerepe” /*Ít.59.o.(2)*/ amellyel a bíróság a középértéktől eltérést az egyes vádlotti büntetések közötti eltérést igyekszik indokolni. Ugyanakkor ezzel ellentétesen a halmazati 2-12 év felső tétel és vezető szerep ellenére [REDACTED] vádlott halmazati cselekmény vezető szerepüként feltüntetése ellenére kedvezőbb 3 év 6 hó szabadságvesztés büntetést, ↔ míg a **nem vezető szerepűnek** feltüntetett, **nem halmazati** cselekményt elkövető I. r vádlott jóval súlyosabb 4 év börtönbüntetést kap. A rendelkező rész indokolással való ellentét itt is szembeötlő, ezen felül zavaros és értelmezhetetlen, az indokolásból egész egyszerűen nem derül ki, hogy í bíróság mire alapozta a terheltek számára leglényegesebb büntetéskiszabását.

Kifejtettekre figyelemmel, minekutána a rendelkező rész a cselekményben betöltött vezető szerepet illetően teljes mértékben ellentétben áll egymással (I.r. ↔ II. r) a büntetéskiszabás körében tett bírói ellentmondó meg nem indokolt megállapítások anyagi jogi jellegűek, a büntetésre lényeges kihatással vannak, ezek alapján az AB megsemmisítését indítványozom.

*

(B)

A **büntetéskiszabás** körében ugyanakkor további olyan lényeges indokolási hiányosságok jelennek meg, amelyek a büntetésre kiható lényeges büntető anyagi jogi szabályok megsértése miatt az AB általi megsemmisítést indokolják. A hatályos bírói gyakorlat a Kúria Bkv 1-es véleményében kifejtettek alapján, azzal összhangban úgy tekinti, hogy indokolási kötelezettség a büntetés kiszabásában lényegében nem sérelmezhető, hiszen az nem a büntetőjogi „főkérdéshez” kapcsolódik, holott a terhelt alapvető jogait érintő számára hosszú éveket jelentő mérlegeléshez vezethet. A Bkv 1-es számú állásfoglalás – s az ezen alapuló bírói gyakorlat, illetve a jelen döntés – a tisztességes eljáráshoz való jogot akképpen sérti, hogy lehetővé teszi, hogy a büntetés kiszabását illetően, arról számot adni a bíró ne legyen köteles, lényegében nyitottá teszi az utat az önkényes, megfelelő okszerű indokolás nélküli bírói büntetéskiszabás felé. Értelemszerűen ezzel a jogorvoslathoz való alaptörvényben védett jognak is sérelmét hozva létre.

Jelen ügyben ez a büntetéskiszabás tisztességes eljáráshoz való jogot sértő mivoltja az alábbiak szerint jelent meg konkrétan. A bíróság semmilyen módon nem adott számot az (1) fokozatosság alkalmazásáról, a (2) enyhítő szakasz (lényegében első büntényes elkövető) alkalmazhatatlanságáról, illetve (3) a tevékeny megbánás semmilyen módon nem értékeléséről. Utóbbi azért is jelentős, mivel A büntetés kiszabásának nem csak a vádlott, de a társadalom egésze szempontjából jelentősége, fontos üzenete van. A vádlott önkéntesen az eljárás során 100.000.000.- Ft-ot, a kár több mint a felét visszatérítette, ez azonban semmilyen formában nem köszön vissza a büntetés kiszabása során az ítéletben, ennek semmilyen okát, indokát nem adta a bíróság. Ennek a társadalmi üzenete rendkívül aggályos, hiszen azt közvetíti, hogy nem érdemes a bűncselekményből eredő százmillióss összegeket visszafizetni, hiszen ez úgysem fog megjelenni a büntetésben mint kedvezmény, helyesebb azt biztonságba helyezni máshol, hisz ebből semmilyen kedvezmény nem fog származni a törvény kötelező rendelkezése ellenére sem.

Fentiekén túl (4) az enyhítő körülmények sz ügyben indokolás nélkül maradvá törvénysértő módon nem kerültek figyelembe vételre. A 2-8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő cselekményben a bíróság azt állapította meg, hogy a nem halmazati cselekményt elkövető, nem vezető szerepű vádlott vonatkozásában súlyosító körülmény a cselekmény (a) elszaporodottsága, és a (b)büntetett előélete. Az „elszaporodottság” önmagában nem vehető figyelembe, hisz annak keretei túlzottan bizonytalanok.

(IV): A Kúria 1. Bkv. C.pont 2.alpont a) és b) pontjának alaptörvény-ellenessége

A Kúria Bkv. 1-es állásfoglalás /C.III.2. a) és b) pont/ lényeges különbséget tesz a bizonyítékok értékelésének indokolási hiányossága/ellentmondásossága, valamint a jogi indokolás hiányossága körében a Be. 373. § (1) bek. III. pontja alapján a hatályon kívül helyezés szempontjából. Kiemeli, hogy előbbi esetben szigorú értelmezésnek van helye, amennyiben nem egyértelmű – hanem pl. következtetésre lenne szükség(!) a tényállás-megállapítási bizonyítékértékeléshez, akkor **kell hatályon kívül helyezni** (azaz itt a határ) – míg a jogi indokolás hiányánál ha a hiány ellenére következtetéssel levezethető az értelmezés, akkor nem kell hatályon kívül helyezni, ez

minimumként elfogadható a hatályos bírói gyakorlat alapján. Ennek e körben azért van kiemelt jelentősége, mert ebből eredően a bizonyíték értékelő, tényállást megállapító indokolás körében csak a legszigorúbb értelmezésnek van helye, azaz, ha tényállás megállapítása, a bizonyítékok értékelése körében az indokolás lényeges kérdésben hiányos, a határozatot mindenképp hatályon kívül kell helyezni. Konkrét esetben tekintettel arra, hogy a fenti a) -tól e) pontban felsoroltak oly mértékben teljes mértékben ellentmondásos és hiányos indokolást tartalmaznak, hogy azok még következtetéssel sem értelmezhetők, így a fenti indokolási hiányok okán azok egyenként is külön-külön is szükségképpen csak a hatályon kívül helyezésre vezethetnek.

A Kúria joggyakorlatban érvényesülő Bkv. 1-es fenti állásfoglalásának bírói indoklásra vonatkozó hivatkozott része (Bkv. 1 C, 2., a) b)/, alapjogellenes módon oly mértékben szűkre szabja az indokolás hiányának terheltek általi sérelmezhetőségének jogait (ld.: - csak a büntetőjogi „főkérdés” indokolási hiánya lehet hatályon kívül helyezési ok; büntetés kiszabásának indokolását lényegében soha nem lehet sérelmezni, stb.) amely már terheltti alapjogok, azaz alapvető emberi jogok (tiszteséges eljárásához való jog) lényeges tartalmát súlyosan korlátozza, illetve amely már nem jogértelmezési, hanem az Országgyűlés jogalkotási hatáskörébe tartozó kör. A Kúria hivatkozott állásfoglalása lerontja a jogszabály rendelkezéseit, azt túlságosan leszűkíti.

Kifejtettek alapján indítványozom, hogy az AB mondja ki, hogy a fenti joggyakorlatot alapvetően befolyásoló Bkv 1-es állásfoglalás túllép a jogalkalmazói jogértelmező funkción, és a törvényhozó szuverenitásába tartozó kérdéskörbe nyúlik bele, lényegében normát alkot, emiatt semmisítse meg annak hivatkozott rendelkezését, illetve fontolja meg ALKOTMÁNYOS KÖVETELMÉNY rögzítését a bírói indokolás valamennyi terhelten érintő kérdésre, - így a jogi indoklásra, a büntetés kiszabásra - vonatkozó bírói kimerítési kötelezettségét, ezzel annak terjedelme, alaptörvénybeli határait is kijelölve.

(Egy terhelten számára a legnagyobb jelentősége a büntetés kiszabásának van, nem mindegy, hogy egy év, vagy tíz év az amit büntetés-végrehajtás hatálya alatt kell töltenie, számára, hozzátartozói számára a büntetés kiszabásának tiszteséges indokolása a legfontosabb. E körben a jelenlegi a Bkv 1 -es állásfoglalás szerinti értelmezés lényegében felelőtlenséget, és jogkövetkezmények nélküli önkényes jogalkalmazást biztosít a bírónak számára, hisz ennek jogsértő mivoltja miatt a hatályos szabályok alapján, nem lesz támadható az ítélet, az – contra legem módon - nem minősül hatályon kívül helyezési oknak jelenleg. Az AB ezen az állapoton kell, hogy változtasson e körben való állásfoglalás kifejtésével.)

*

II. ÁLTALÁNOS EGYENLŐSÉGI JOG; TISZTESÉGES ELJÁRÁSHOZ VALÓ JOG

Alaptörvényellenes diszkrimináció az ügyész számára többletjogosítványok biztosítása a Kúria előtt a felülvizsgálati eljárásban (ALAPVETŐEN: A XV. cikk (2) bek (diszkrimináció tilalma), TOVÁBBÁ: XXVIII. cikk. (1) bek., (3) bek, (tiszteséges eljárás, fegyveregyenlőség elve, védelemhez való jog)

A védelem az ügyben nyilvános ülés tartását kérte a felülvizsgálati eljárásban, ezt a Kúria elutasította, kifejtve, hogy erre csak akkor köteles, ha azt az ügyész kéri. Mindezzel

alaptörvény-ellenes állapot állt be a felülvizsgálat során, amely a Kúria határozatának AB általi megsemmisítésével orvosolható kizárólag. A terhelt alapvető jogainak sérelme az alaptörvény-ellenes Be. 424. § (1) bekezdésének tárgybéli esetben Kúria által való alkalmazása révén következett be, azzal, hogy bár kérte nyilvános ülés tartását, az elutasításra került arra hivatkozással, hogy az csak akkor kötelező, ha azt az ügyész kéri. Ezáltal vele szemben diszkrimináció következett be az ügyész javára, illetve a tisztességes eljáráshoz való alapvető joga sérült.

*

Az alaptörvény XV. Cikk (2) bekezdés alapján Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.

A Be. 424. § (1) A Kúria a felülvizsgálati indítványt tanácsulésen bírálja el, kivéve, ha az ügyész a terhelt terhére nyújtott be felülvizsgálati indítványt, ebben az esetben az indítványról nyilvános ülésen határoz.

A Be. szabályain megkérdőjelezhetetlenül átvonul, hogy a terheltet az eljárás teljes tartama alatt korlátozás nélkül illeti meg a védelemhez való jog, a terhelt az eljárás **bármely szakában, írásban, szóban, szabadon védekezhet.**

Ezen pont részben és elsődlegesen /I./ az általános egyenlőségi klauzúlát, részben a /II./ védelemhez való alapjogot, illetve a /III./ tisztességes eljáráshoz való jogot (fegyveregyenlőség elvét) is súlyosan sérti. A terhelt a büntetőeljárás során kiszolgáltatott helyzetben van, a fenti 3 /I./-/III./ alapelvek tekintetében az őt megillető kógens védelem abszolút, kivételt és korlátozást nem engedő, szükségesség és arányossági kérdések alapvetően nem állíthatók szembe vele. Azonban még ennek másodlagos „kettős tesz” nemzetközi gyakorlatban kimunkált vizsgálata is arra az eredményre vezet, hogy a rendelkezés súlyosan Alaptörvény-ellenes, az semmilyen egyéb érdekléssel szembe nem állítható, **egyoldalú és indokolatlan, szükségtelen előnyt biztosít az ügyész, a vádhatóság számára.**

A terhelt részéről a kommunikáció a hatóság/bíróság felé, szóban, írásban, vagy a közvetlenség észlelete alapján a bíróság felé intézett kommunikációs aktusokkal valósul meg. Az, hogy a terhelt, közvetlenül, **szóban** az őt megítélő Kúriai Tanács előtt **szabadon elmondhassa védekezését, illetve ezt a védője megtehesse, a védekezéshez való jog egy vitathatatlan és igen jelentős szubsztanciális részeleme,** az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésének nyilvános tárgyaláshoz való jogra hivatkozása, a nyilvános ülés kategóriájával esik ekkor egybe, hisz a felülvizsgálat az egyik legutolsó jogorvoslati fóruma a terheltnek. Ennek jelentősége a legősibb emberi ösztönszinten is könnyen megérthető. A védekezés különböző csatornáit közötti szelektálás a fenti alapjogok meg nem engedett korlátozását jelenti önmagában is, pláne, ha az az egyik eljárási résztvevő részére törvény által szentesített módon, alaptörvényben nem védett jog vagy cél nélkül korlátozásra kerül. A büntetőeljárás törvény, az Alaptörvény és egyéb törvények is több helyen kifejezésre juttatják a szóbeli, verbális közlés súlyát, jelentőségét, a védekezés legősibb immanens alapja a védő beszéd

annak eljárásban való bármilyen korlátozása jogellenes, a védőbeszéd(!) kapcsán annak korlátozhatatlanságára több elvi jelentőségű eseti döntést is található. Ez a nyilvánosság társadalmi kontrollja alapjog által védett mivoltja oldaláról is alapvető jelentőségű. Jelen esetben azonban ettől lényegesebb, hogy **a hivatkozott Be. szakasz nyilvánvaló és durva diszkriminációt valósít meg**, hiszen a terhelt terhére(!) szóló ügyészi indítvány, és konjunktív elemként erre vonatkozó ügyészi tárgyalás tartási kérelem esetén kötelező szabályt fogalmazza meg, amellyel a felülvizsgálat esetén, a tárgyalás közvetlenségének minden pozitívumát magában hordozó monopóliumát teremti meg az ügyész számára. Teszi ezt anélkül, hogy ennek (A) *ésszerű indoka, oka volna*, (B) *anélkül, hogy ezt a védelem irányába bármely eszközzel kompenzálná (fegyveregyenlőség)*, illetve (C) *ténylegesen csonkolja a védelemhez való jogot, illetve a tisztességes eljárás alapját semmisíti meg*. Következik ez abból, hogy a védelemnek és a terheltnek, a jelenlegi Be. 424. § (1) bekezdésének jogszabályi rendelkezés alapján esélye sincs arra, hogy a felülvizsgálati eljárásban a számára lényeges, a tisztességes eljárást biztosító közvetlenség elvét alapul vevő nyilvános ülés tartását kikényszeríthesse. A terhelt ilyenétén kiszolgáltatottsága a tisztességes eljárás alapvető jogától fosztja meg a felülvizsgálati eljárásban.

A Be. és az Alaptörvény rendelkezései alapján a bíró a döntést a jogszabályok, és saját meggyőződése alapján hozza meg. Ez a meggyőződés szubjektív, épp az ügyészi és védői érvek racionalitásán, logikus mivoltján, de **egyéb metakommunikatív elemeken is alapul**, a terhelt és a védő ezen metakommunikatív többletelem védekezési aspektusától lett megfosztva az eljárásban, s ezt a többletjogot biztosítja alaptörvény-ellenesen a Be. 424. § (1) bek. jelenleg az ügyész számára. A védekezésben az évezredek során kialakult védőbeszéd verbális elemeinek, triviális és különösebb magyarázatot nem igénylő módon kiemelkedő súlya, szerepe lehet. A terhelt pedig, aki lényegében az utolsó hagyományos igazságszolgáltatási jogorvoslati fórum elé kerülve kiszolgáltatva jelenik meg, és el akarja mondani a saját védelme érdekében szóban közvetlenül a nyilvános ülésen az érveit a róla döntő tanácsnak, nehezen követhető, miképpen lehetne ettől a jogától megfosztható, úgy, hogy ezt a kikényszerítési jogot a törvény az ügyésznek egyoldalúan és kizárólagosan biztosítja. Az ilyen jogszabályi rendelkezés nem tekinthető tisztességesnek, nem tekinthető fairnek.

Semmivel sem magyarázható továbbá az sem, hogy a nyilvánosságához való hozzáférés kikényszeríthetőségének jogát, miért csak az ügyész számára biztosítja privilégiumként, quasi nemesi előjogként a törvény?

(Arról már nem is szólva, hogy több alapjogi érvet lehetne felhozni amellet, hogy ez a kikényszeríthetőségi jog elsődlegesen a védőt/terheltet illesse, hisz a nyilvános ülésen való védekezés, a tisztességes eljáráshoz immanens módon kapcsolódik a terhelti oldalról, sokkal inkább a terheltnek volna védhető, pozitív diszkriminációval biztosítandó joga az, hogy amennyiben kéri, úgy a nyilvános ülésen, szóban elmondhassa sérelmeit, jogkeresése a szó legősibb értelmében kifejeződve a tárgyalóteremben közvetlenül mainfesztlódhasson.)

A fegyverek egyenlőségének elvéből következik, hogy a vád és a védelem, közel azonos lehetőségekkel kell, hogy rendelkezzen az eljárásban, amennyiben ez nem így van, és a törvény jelenleg a vádló javára többlet jogosítvány(oka)t biztosít, az sérti a fair eljárás, a fegyveregyenlőség, és védelemhez való jog Alaptörvény XXVIII. cikk (3) bekezdése szerinti alapelvét. (8/1990. (IV.23.) AB Határozat, ABH 1990, 42, 44) ; (6/1998. (III.11.) AB Határozat, ABH 1998, 91, 93-24).

Kiemelendő továbbá, hogy **az Alaptörvény XV. cikk. (2) bekezdésébe foglalt általános jogegyenlőségi szabály az egész jogrendet áthatja, kötelezettséget teremt a közhatalmat gyakorlók számára, alkotmányos parancsként, hogy valamennyi személyt egyenlő méltóságúként kezeljenek, egyéni szempontjaikat egyenlő mércével és méltányossággal vegyék figyelembe /ld. 8/2015. (IV. 17.) AB hat./.** Mindez azt jelenti, hogy kiemelteken túl is külön kell vizsgálni a védelemhez való jog belső részjogosítványai közül a kiemelkedő szerepet betöltő abszolút és diszkriminációmentesen korlátozás alá nem vonható egyenlő eljárási jogok és kötelezettségek meglétét. Ebből a szempontból pedig az ügyészi és a védői/terheltti oldal között, sem a Kúria előtt, sem más eljárásban semmifajta különbség nem tehető.

Indítványozom, hogy amennyiben az AB az alaptörvényellenessége ezen okból megállapítja, úgy erre tekintettel, a tárgybéli bírói döntés megsemmisítése mellett a jogszabály alaptörvényellenességét is állapítsa meg, és hívja fel az Országgyűlést ennek orvoslására, jogalkotási kötelezettségének teljesítésére, a Be. 424. § (1) bekezdésének „*kivéve, ha az ügyész a terhelt terhére nyújtott be felülvizsgálati indítványt*” mondatrésze megsemmisítése mellett.

Budapest, 2017. május hó 29. napján

dr. Biczó László
ügyvéd, terhelt mh védője

Dr. Biczó László ügyvéd
 H-1027 Budapest
 Frankel Leó u. 9. fm. 30.
 Adószám: 53720939-1-41
 Tel.: +36-1-614-0261
 Fax: +36-1-614-0273